

การสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ใน
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

ปริญญานิพนธ์
ของ
หทัยชนก สติติวินุรณ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย

มิถุนายน 2558

การสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ใน
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

ปริญญานิพนธ์
ของ
หทัยชนก สติติวินุรณ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย

มิถุนายน 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ใน
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

บทคัดย่อ
ของ
หทัยชนก สกิตวิบูลย์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย

มิถุนายน 2558

หทัยชนก สถิตวิบุรณ. (2558). การสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของ
ตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
พระนครศรีอยุธยา เขต 1. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญานิพนธ์: อาจารย์ ดร.
ราชันย์ บุญธิมา, อาจารย์ ดร.พัฒนา ชัชพงศ์.

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อ
พฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขต 1

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยชาย-หญิงที่กำลังศึกษาอยู่ใน
ชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 5 โรงเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จำนวน
100 คน แบบแผนการวิจัยเป็นวิจัยเชิงสำรวจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อ
พฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .83
การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ความแปรปรวน
ทางเดียว จำแนกความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความรุนแรงเรื่องการใช้
ภาษาที่ไม่เหมาะสมในระดับมาก เมื่อจำแนกผู้ปกครองตามอายุ จำนวนบุตร พบว่าไม่แตกต่างกัน
2. เมื่อจำแนกตามอายุของผู้ปกครอง พบว่าผู้ปกครองที่มีอายุ 31-35 ปีและอายุ 36 ปีขึ้นไป
มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมเรื่องเพศแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 กับผู้ปกครองที่มีอายุ 20-25 ปี

A SURVER STUDY OF PARENT'S OPINIONS ON ACTOR'S BEHAVIOR IN TELEVISION
PROGRAM WATCHED BY YOUNG CHILDREN IN SCHOOL UNDER PHRA NAKHON SI
AYUTTHAYA PRIMARY EDUCATIONAL SEVICE AREA OFFICE 1.

Presented in Partial Fulfillment of Requirements for the
Master of Education Degree in Early Childhood Education
at Srinakharinwirot University

June 2015

Hathaichanok Satitwiboon. (2015). A Survey Study of Parent's Opinions on Actor's Behavior in Television Program Watched by Young Children in School Under Phra Nakhon Si Ayutthaya Primary Educational Service Area Office 1. Master Thesis, M.Ed. (Early Childhood). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr.Rachun Boonttima, Dr.Patana Chutpong.

This research aimed to study the opinions on actor's behavior in television program watched by young children in school under Phra Nakhon Si Ayutthaya Primary Educational Service Area Office 1.

Subjects were 100 parents of young children, boys and girls, studied in kindergarten classes from 5 schools in 2nd semester, academic year 2014. They were randomly selected.

Research tool was The Survey Checklist on Actor's Behaviors in Television Programs which had reliability of .83. The statistic of percentage, mean, standard deviation and one-way analysis of variance samples were used to analyze data.

Results shown that:

1. Parent's opinions on violent behaviors language used in television programs not appropriated for young children in high level.
2. The opinions of parents age 30-35 and more than 36 years were significant difference at .05 level from parents age 20-25 years.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ใน
โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

ของ

หทัยชนก สถิตวิบูลย์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษาหลัก

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร.ราชนันท์ บุญธิมา)

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญนนตพงษ์)

.....ที่ปรึกษาร่วม

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.พัฒนา ชัชพงศ์)

(อาจารย์ ดร.ราชนันท์ บุญธิมา)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กุลยา ตันติผลาชีวะ)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.พัฒนา ชัชพงศ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญนนตพงษ์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ได้สนับสนุนผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา อาจารย์ ดร.ราชนันท์ บุญธิมา อาจารย์ที่ปรึกษาหลักปริญญานิพนธ์ ให้คำปรึกษาแนะนำในด้านสถิติ อาจารย์ ดร.พัฒนา ชัชพงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ให้คำปรึกษาแนะนำ ข้อคิด ตลอดจนชี้แนะแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาในการทำ ปริญญานิพนธ์ จนสำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต อาจารย์ ดร.สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์ และคณาจารย์ทุกท่าน ที่ให้ความกรุณาในการอบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ทักษะและประสบการณ์ที่ดี ที่มีคุณค่ายิ่งแก่ผู้วิจัย จนทำให้ประสบความสำเร็จในการศึกษา และขอโน้มรำลึกถึง พระคุณครู รองศาสตราจารย์ ดร.เยาวพา เดชะคุปต์

ขอกราบขอบพระคุณคณะผู้เชี่ยวชาญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัครวิทย์ โพธิ์เรือง อาจารย์อรพรรณ รัตนวงศ์ และอาจารย์สืบศักดิ์ น้อยดัด ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คณะครู ผู้ปกครองและนักเรียนชั้นอนุบาล ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล ตลอดจนให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัว ที่ให้โอกาส สนับสนุนและเป็นกำลังใจในการศึกษาครั้งนี้ จนประสบความสำเร็จ และขอขอบคุณเพื่อนนิสิตสาขาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ปริญญาโท ภาคพิเศษ และทุกท่านที่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจด้วยดี คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดา ผู้มีพระคุณ ตลอดจนคณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย

หทัยชนก สติวิบุรณ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
ระยะเวลา.....	4
นิยามศัพท์.....	5
แนวคิดงานวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย.....	6
กรอบการวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีความคิดเห็น.....	8
ความหมายของความคิดเห็น.....	8
ประเภทของความคิดเห็น.....	9
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น.....	9
ประโยชน์ของความคิดเห็น.....	11
การวัดความคิดเห็น.....	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีสื่อมวลชนและรายการโทรทัศน์.....	12
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน.....	12
พัฒนาการของแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในสหรัฐอเมริกา..	13
อิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในบริบทสังคมไทย.....	15
อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ต่อเด็ก.....	17
สื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลได้อย่างไร.....	17
อิทธิพลด้านลบของสื่อโทรทัศน์.....	20
อิทธิพลด้านบวกของสื่อโทรทัศน์.....	22

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ 2 (ต่อ)	หน้า
อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก.....	23
หลักเกณฑ์การจัดทำผังรายการสำหรับการให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์	
พุทธศักราช 2556.....	24
เอกสารสถานศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายการโทรทัศน์.....	30
งานวิจัยในประเทศ.....	30
งานวิจัยต่างประเทศ.....	34
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	37
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	37
การสร้างเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า.....	38
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	39
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	39
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	52
สรุปผลการวิจัย	54
อภิปรายผล.....	55
ข้อเสนอแนะในการนำผลงานไปใช้.....	62
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	63
บรรณานุกรม.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก	70
ภาคผนวก ก.....	71
ภาคผนวก ข.....	78
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	80

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย จำแนกตามอายุของผู้ปกครอง.....	45
2 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย จำแนกตามจำนวนบุตรของผู้ปกครอง.	45
3 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านพฤติกรรม.....	45
4 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้าน การแสดงออกเรื่องเพศ.....	46
5 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการใช้ภาษา.....	47
6 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในภาพรวม	48
7 การทดสอบเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของ ตัวละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกตามอายุของผู้ปกครอง.....	49
8 การทดสอบความแตกต่างรายคู่ของระดับความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อ พฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ จำแนกตาม อายุของผู้ปกครอง.....	50
9 การทดสอบเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของ ตัวละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกตามจำนวนบุตรของผู้ปกครอง.....	51

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
2 ตารางความสัมพันธ์ของแนวคิดทฤษฎีต่างๆ กับบริบททางสังคม.....	14

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากสภาพการณ์ของสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงเข้าสู่ยุคเทคโนโลยีข้อมูลและการสื่อสาร ในขณะที่สังคมมุ่งหวังให้เด็กไทย เก่ง ดี และมีความสุข ครอบครัวยังเป็นสถาบันที่ให้กำเนิดเด็ก จึงต้องเตรียมการวางรากฐานพัฒนาการของเด็กไทยในวัยเริ่มแรกของชีวิตด้วยความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง (ลัดดา เหมาะสุวรรณและคณะ. 2547: 1) การพัฒนาของเด็กแต่ละคนจะมีความก้าวหน้าเพียงใดขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ซึ่งสื่อมวลชนได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์และสิ่งพิมพ์ต่างๆ มีบทบาทสำคัญยิ่งในการปลูกฝังหรือการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจนรูปแบบพฤติกรรมต่างๆ ในการดำเนินชีวิตของเด็กและเยาวชน เป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อลักษณะพัฒนาการทางสังคมและจิตใจของเด็กมากกว่าพัฒนาการทางกายหรือทางสติปัญญา (สุโขทัยธรรมาราช. 2542: 634)

สื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลและเกี่ยวข้องกับเด็ก โดยเฉพาะตั้งแต่วัยทารกจนถึงเยาวชน ดังนั้น การร่วมกัน “สร้าง” และ “ปั้น” ให้เด็กเติบโตอย่างมีคุณค่า จึงหมายรวมถึงการร่วมกันดูแลสื่อโทรทัศน์ให้เป็นสื่อสีขาวที่เด็กๆ เข้าถึงได้อย่างบริสุทธิ์ สามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ อย่างสร้างสรรค์ การจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์กับกลุ่มผู้ชม (Classification) เป็นมาตรการสำคัญ ในการสนับสนุนให้เกิดรายการโทรทัศน์ที่ส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้ให้กับเด็ก เยาวชน มากขึ้น การจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์จึงมุ่งหมายคุ้มครองให้เด็กและเยาวชน ได้รับประโยชน์จากการบริโภคสื่อโทรทัศน์ได้สูงสุด อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาศักยภาพได้อย่างเต็มที่ และเติบโตเป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพในด้านต่างๆ อีกทั้ง เป็นเครื่องมือในการป้องกันเด็กและเยาวชนจากการบริโภคสื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัยสภาพ

โดยเฉพาะ เนื้อหาในรายการโทรทัศน์ที่เด็กควรได้รับคำแนะนำเป็นพิเศษ

1. พฤติกรรมและความรุนแรง พิจารณาจากภาพ เสียงและเนื้อหา ที่อาจทำให้เกิด การเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม ในเรื่องพฤติกรรมที่รุนแรง หรือนำไปสู่ความรุนแรงและอันตราย ประกอบด้วย

1.1 การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม รวมทั้งการนำเสนอที่ก่อให้เกิดผลรุนแรง ต่อจิตใจของผู้ชม ทำให้เกิดความรู้สึกทางจิตใจ เช่น ความหดหู่ ความเศร้า ความเครียด ความสะเทือนใจอย่างรุนแรง รวมตลอดถึงองค์ประกอบของรายการที่ทำให้ผู้ชมตกใจกลัว ความน่าเกลียด สยดสยอง ขยะแขยง

1.2 การใช้ความรุนแรงกระทำต่อตนเอง บุคคลอื่น สิ่งมีชีวิตและวัตถุ

1.3 การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำความผิดในรูปแบบต่างๆ รวมถึงเนื้อหาที่ขัดต่อศีลธรรม และความสงบสุขของสังคม

1.4 การนำเสนอที่ก่อให้เกิดการอคติการเลือกปฏิบัติอันนำมาซึ่งการต่อต้านหรือลัทธิขบวนการหรือกลุ่มบุคคล รวมถึง การส่งเสริม การสร้างทัศนคติ ความเชื่อ การชักจูงใจให้เกิดการลัทธิขบวนการหรือการต่อต้าน การดูหมิ่นเหยียดหยาม การลดทอนหรือการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ละเมิดสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการส่งเสริมหรือชักจูงให้เกิดการต่อต้าน ดูหมิ่น สร้างทัศนคติเชิงลบ การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ที่มีผลต่อตัวบุคคล กลุ่มบุคคล ทั้งในประเด็นของเชื้อชาติ สัญชาติ ชาติพันธุ์ เพศ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น สถานะ สภาพทางเศรษฐกิจ อายุ ศาสนา สปีชีส์ โรคหรือภาวะสุขภาพความพิการทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา

2. เรื่องทางเพศ พิจารณาจากภาพ เสียงและเนื้อหา ที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในด้านการแต่งกาย การแสดงออกทางเพศ การแสดงท่าทางหรือกิริยาที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ การลัทธิขบวนการทางเพศ การสนทนาหรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลมหรือไม่เหมาะสม การสร้างทัศนคติทางลบเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศในประเด็นต่างๆ เช่น การเหยียดเพศ เป็นต้น

3. ภาษา พิจารณาจากภาพ เสียงและเนื้อหา ที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ ที่ไม่เหมาะสมในเรื่องการใช้ภาษา ไวยากรณ์ทางภาษา การใช้ภาษาที่ล่อแหลม หมิ่นเหม่ สื่อความหมายในเชิงลบ รวมถึง การใช้ภาษาที่ก้าวร้าว ดูหมิ่น นำมาซึ่งการลดทอนศักดิ์และศรีของผู้ฟัง (สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ. 2556: 2)

กรมประชาสัมพันธ์ โดยกองงานคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (กองงาน กกช.) ได้ร่วมมือกับ สถานีวิทยุโทรทัศน์ทั้ง 6 สถานี(ช่อง 3, 5, 7, 9, 11 และ ไอทีวี) ในการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์กับกลุ่มผู้ชม (Classification) จนในที่สุดตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2549 เป็นต้นมา ได้มีการแสดงสัญลักษณ์เพื่อให้การแนะนำกับผู้ชมว่ารายการที่นำเสนอผ่านทางสื่อวิทยุโทรทัศน์นั้นมีความเหมาะสมกับผู้ชมช่วงวัยใด ซึ่งเป็นก้าวแรกที่สำคัญของการพัฒนาระบบการกำกับดูแลกันเองของสถานีโทรทัศน์ (Self-Regulation) ในการพัฒนาระบบที่เป็นผลให้เกิดการคุ้มครองเด็ก เยาวชน และครอบครัวในฐานะผู้บริโภค โดยได้ดำเนินการร่วมกันอย่างเป็นรูปธรรม และสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันผ่านทางการจัดระดับความเหมาะสมของรายการต่างๆ โดยแสดงสัญลักษณ์ให้ผู้ชมเลือกดูได้ว่า รายการใดที่มีความเหมาะสมต่อตัวเองและครอบครัว โดยเมื่อผู้ชมเปิดชมรายการโทรทัศน์ของ 6 สถานีดังกล่าว จะมีการแสดงสัญลักษณ์ความเหมาะสมก่อนออกรายการ และระหว่างรายการโดยปรากฏตรงด้านล่างซ้ายของจอโทรทัศน์ ประกอบด้วยสัญลักษณ์ ดังนี้

ป3+ คือ รายการสำหรับเด็กปฐมวัย ผลิตขึ้นสำหรับผู้ชมในวัย 3-5 ปี

ป6+ คือ รายการสำหรับเด็ก ผลิตขึ้นสำหรับผู้ชมในวัย 6-12 ปี

ป ทุกวัย คือ รายการทั่วไปสามารถรับชมได้ทุกวัย

น ๑๓+ คือ รายการเหมาะสำหรับผู้ชมที่มีอายุ 13 ปีขึ้นไป อาจมีภาพ เสียง หรือเนื้อหาที่ต้องใช้วิจารณญาณในการรับชม ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า 13 ปี ควรได้รับคำแนะนำ

น ๑๘+ คือ รายการเหมาะสำหรับผู้ชมที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป อาจมีภาพ เสียง หรือเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมด้านพฤติกรรม ความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษา ซึ่งใช้วิจารณญาณในการรับชม ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี ควรได้รับคำแนะนำ

เฉพาะผู้ใหญ่ คือรายการอาจมีภาพ เสียง หรือเนื้อหา ที่ไม่เหมาะสมด้านพฤติกรรม ความรุนแรง เพศ และการใช้ภาษา เด็กและเยาวชนไม่ควรรับชม

การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์เป็นเครื่องมือที่สำคัญ ในการให้คำแนะนำสำหรับผู้ชม โดยเฉพาะพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ในการเลือกรับชมสื่อทางโทรทัศน์ที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก และเยาวชนในครอบครัว ผู้ปกครองเป็นบุคคลผู้ที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลกับเด็กมากที่สุด ในการส่งเสริมและปลูกฝังให้เด็กมีพัฒนาการที่ดี การกำหนดเวลาดูโทรทัศน์เป็นเวลาของครอบครัวเพื่อจะได้พูดคุยถึงสิ่งที่ดูพร้อมชี้แนะแก้ไขการรับรู้ของเด็กต่อรายการเหล่านั้นให้ถูกต้อง สอนผ่านการแสดงออกของตัวละคร พฤติกรรม อารมณ์ การใช้คำพูด ค่านิยมของสังคมที่ปรากฏในรายการว่าเหมาะสมหรือไม่ ให้เด็กได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ใหญ่ ในเรื่องที่เขาดู ฝึกสมองให้คิดไตร่ตรองความเหมาะสม อะไรที่ควรนำมาใช้เป็นแบบอย่างในชีวิตจริงหรือควรประยุกต์มาใช้อย่างไร ช่วยเด็กวิเคราะห์แยกแยะเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโทรทัศน์กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงว่าแตกต่างกันอย่างไร ช่วย让孩子คิดถึงวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในรายการหรือเกมโดยไม่ต้องใช้ความรุนแรง โดยเน้นว่าความรุนแรงไม่ใช่ทางออกของการแก้ปัญหาที่สังคมยอมรับ

วัยเด็กเป็นวัยที่มีความสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม ภาษา และศีลธรรม หากการพัฒนาในด้านต่างๆ มีความบกพร่องหรือเอนเอียงไปจากสิ่งที่ถูกที่ควรแล้ว สิ่งนั้นมักจะฝังแน่นติดต่อไป ยากที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงเมื่อเติบโตขึ้น ดังนั้นจึงเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่เด็กควรจะได้เรียนรู้ในสิ่งที่ดี มีประโยชน์ในการปลูกฝังความรู้ เจตคติและคุณธรรมอันดี ผู้วิจัยจึงสนใจทำการศึกษาเรื่องความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลในการพิจารณารายการให้สอดคล้องและเหมาะสมกับการเปิดรับสื่อหรือข่าวสารของเด็ก รวมถึงนำไปสู่การให้คำแนะนำที่สร้างสรรค์กับผู้ผลิตรายการและสถานีอันจะเป็นแนวทางให้เกิดความร่วมมือในการสร้างเนื้อหาในรายการโทรทัศน์ที่เป็นประโยชน์ต่อเด็ก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1 จำแนกตามอายุของผู้ปกครองและจำนวนบุตร

ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตในการวิจัย ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองของนักเรียนชาย หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนรัฐบาลที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาปฐมวัย ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 5 แห่ง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองของนักเรียนชาย หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนรัฐบาลที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาปฐมวัยในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1 โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มาจาก 5 โรงเรียน โรงเรียนละ 20 คน รวม 100 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ อายุของผู้ปกครอง และจำนวนบุตร
2. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่
 1. ด้านพฤติกรรม
 2. ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ
 3. ด้านการใช้ภาษา

ระยะเวลา

วิจัยครั้งนี้เริ่มดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 1 เดือน คือ เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคม 2557

นิยามศัพท์

1. เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กที่มีช่วงอายุ 4 ถึง 6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาในโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

2. ผู้ปกครอง หมายถึง พ่อ แม่ ญาติพี่น้องหรือบุคคลใดก็ตามที่ทำหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดู สั่งสอน และสร้างเสริมพัฒนาการให้แก่เด็กปฐมวัย ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

3. ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของผู้ปกครองที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ในเชิงปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร จำแนกเป็นระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

4. ความคิดเห็นของผู้ปกครอง หมายถึง ความคิดเห็นที่แสดงต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ

4.1 ด้านพฤติกรรม หมายถึง การแสดงออกทางพฤติกรรมที่รุนแรง หรือนำไปสู่ ความรุนแรงและอันตราย การกระทำที่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ทั้งทางร่างกาย วาจา จิตใจ หรือทางเพศ

4.2 ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ หมายถึง ด้านการแต่งกาย การแสดงออกทางเพศ การแสดงท่าทางหรือกิริยาที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ การล่อลวงละเมิดทางเพศ การสนทนาหรือใช้คำพูด เกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลมหรือไม่เหมาะสม การสร้างทัศนคติทางลบเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศใน ประเด็นต่างๆ เช่น การเหยียดเพศ เป็นต้น

4.3 ด้านการใช้ภาษา หมายถึง การใช้ภาษา ไวยากรณ์ทางภาษา การใช้ภาษาที่ ล่อแหลม หมิ่นเหม่ สื่อความหมายในเชิงลบ รวมถึง การใช้ภาษาที่ก้าวร้าว ดูหมิ่น นำมาซึ่งการลดทอน ศักดิ์และศรีของผู้ฟัง

5. รายการโทรทัศน์ หมายถึง ละครที่กำหนดในผังรายการของโทรทัศน์สาธารณะ ที่ออกเป็น ประจำในช่วงระหว่าง เดือนพฤศจิกายน - เดือนธันวาคม 2557

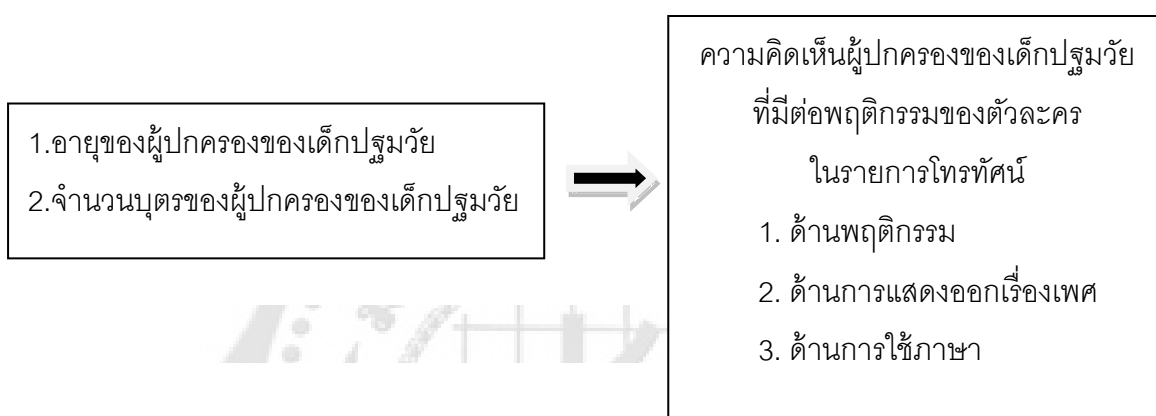
แนวคิดการวิจัย

ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพฤติกรรม ด้านการแสดงออกเรื่องเพศและด้านการใช้ภาษา

ประโยชน์ที่ได้รับการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ จะให้ประโยชน์แก่ผู้ปกครองและครู เพื่อเป็นข้อมูลในการพิจารณารายการให้สอดคล้องและเหมาะสมกับการเปิดรับสื่อหรือข่าวสารของเด็ก รวมถึงนำไปสู่การให้คำแนะนำที่สร้างสรรค์กับผู้ผลิตรายการและสถานีอื่นจะเป็นแนวทางให้เกิดความร่วมมือในการสร้างเนื้อหาในรายการโทรทัศน์ที่เป็นประโยชน์ต่อเด็ก

กรอบการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่มีอายุ และมีจำนวนบุตรต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีความคิดเห็น
 - 1.1 ความหมายของความคิดเห็น
 - 1.2 ประเภทของความคิดเห็น
 - 1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น
 - 1.4 ประโยชน์ของความคิดเห็น
 - 1.5 การวัดความคิดเห็น
 2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีสื่อมวลชนและรายการโทรทัศน์
 - 2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน
 - 2.2 พัฒนาการของแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในสหรัฐอเมริกา
 - 2.3 อิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในบริบทสังคมไทย
 - 2.4 อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ต่อเด็ก
 - 2.5 สื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลได้อย่างไร
 - 2.6 อิทธิพลด้านลบของสื่อโทรทัศน์
 - 2.7 อิทธิพลด้านบวกของสื่อโทรทัศน์
 - 2.8 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก
 - 2.9 หลักเกณฑ์การจัดทำผังรายการสำหรับการให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์
- พุทธศักราช 2556
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1
 4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายการโทรทัศน์

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีความคิดเห็น

1.1 ความหมายของความคิดเห็น

จากการศึกษาค้นคว้ามีนักวิชาการ นักจิตวิทยา นักวิจัยได้ศึกษาทำความเข้าใจและได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้แตกต่างกันออกไป ดังนี้

นูนัลลี จัม ซี (Nunally Jum C. 1950: 285) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว่ว่า ทั้งความคิดเห็นและทัศนคติเป็นเรื่องของการแสดงออกของแต่ละบุคคลต่อประชาธิปไตยทั่วไป ต่อชนบทรรมนิยมประเพณีและการแสดงออกทางความคิดเห็นในรูปที่เกี่ยวกับตัวเขา คำว่าความคิดเห็นนั้นจะใช้ในเรื่องเกี่ยวกับการลงความคิดเห็น (Judgment) และความรู้ (Knowledge) ในขณะที่ทัศนคตินั้นมักใช้กันมากในเรื่องที่เกี่ยวกับ ความรู้สึก (Feeling) และความชอบพอ (Preference) สรุปได้ว่า เรามักใช้คำว่า ความคิดเห็นมากกว่าทัศนคติ

เฟลด์ เอ็ม พี แมน (Feld M.P. Man. 1971: 3) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว่ว่า การสำรวจความคิดเห็นเป็นการศึกษา ความรู้สึกของบุคคล กลุ่มคนที่มีความสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งแต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกใด ๆ ออกมาโดยการพูด การเขียน เป็นต้น การสำรวจความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการวางนโยบายต่างๆ การเปลี่ยนแปลงนโยบาย หรือการ เปลี่ยนแปลงระบบงาน รวมทั้งในการฝึกหัดทำงานด้วยเพราะ ว่า จะ ทำให้การดำเนินงานต่างๆ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และเป็นไปตามความพอใจของผู้ร่วมงาน

แมรี แอล กูด (Mary L. Good. 2006: 17) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็น (Opinion) ไวหลาย ความหมาย ได้แก่

1. ความหมายทั่วไป หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็น ข้อพิจารณา ความรู้สึก หรือทัศนคติที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์อย่างแน่นอน และยังขาดน้ำหนักทางเหตุผลหรือการวิเคราะห์ หรือกล่าวกว้างๆ ใดๆ มีความเป็นไปได้มากกว่าความรู้

2. ความหมายเฉพาะ หมายถึง การพิจารณาหรือการวินิจฉัยอย่างมีแบบแผนจากแหล่งข้อมูล หรือบุคคลที่เชื่อถือได้

3. ความคิดเห็นสาธารณะ (Public Opinion) หมายถึง การพิจารณา หรือข้อวินิจฉัยรวมๆ ของกลุ่มคนในสังคมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ หรือข้อเท็จจริง

ธงชัย ตรีพิพัฒน์ (2547: 27) ความคิดเห็น เป็นการแสดงความรู้สึกของบุคคลแต่ละบุคคลที่มีความสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นบุคคล หรือสถานการณ์ในช่วงเวลาหนึ่งๆ ด้วยการพูดหรือการเขียน ซึ่งแตกต่างกันไปตามความรู้ ประสบการณ์และสภาพแวดล้อม ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกซึ่งการตัดสินใจจากการประเมินค่าหรือทัศนะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งการแสดงออกนี้ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และพฤติกรรมระหว่างบุคคลเป็นเครื่องช่วยในการพิจารณาและ

ประเมินค่าก่อนที่มีการตัดสินใจแสดงออกมา ซึ่งการแสดงออกความคิดเห็นนี้อาจจะเป็นในทางเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ ในบางสภาพการณ์ความคิดเห็นอาจจะอยู่ในลักษณะเห็นด้วยมากหรือเห็นด้วยน้อย ความคิดเห็นไม่ถาวรและมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยง่าย และความเห็นย่อมได้รับอิทธิพลจากทัศนคติ

อภิธรรมย์ กระแสร์ฉาย (2549: 22) ความคิดเห็น คือ การแสดงออกโดยการพูด เขียน หรือ สื่อสารให้บุคคลอื่นได้รับรู้ถึงความคิด ความรู้สึก ค่านิยม หรือ ความเชื่อ ที่บุคคลมีต่อเรื่องราวใด ๆ โดยมี อายุ พื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ทำงาน และตำแหน่งงาน ตลอดจนสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นเป็น ปัจจัยที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง โดยไม่จำเป็นต้องมีพิสูจน์ถึงความถูกต้องของความคิดเห็นนั้น ๆ จึงอาจถูกยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่นได้

พระครูใบฎีกาสุนันท์ สุวิชาโน(สอนเล็ก)(2553: 24) ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออก ทางด้านความรู้สึกหรือความเชื่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ด้วยการพูดหรือ การเขียน โดยมีอารมณ์ ประสบการณ์และสภาพแวดล้อมในขณะนั้น เป็นพื้นฐานของการแสดงออก ซึ่ง อาจถูกต้อง หรือไม่ก็ไฉ่แล้วแต่ละบุคคลจะแสดงความคิดเห็นออกมา รวมทั้งอาจจะได้รับการยอมรับหรือ ปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ความคิดเห็นนี้อาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลา

1.2 ประเภทของความคิดเห็น

เรมเมอร์ (ดวงเนตร ชาสุวรรณและคณะ. 2555: 18) ได้จำแนกความคิดเห็นเป็น 2 ประการ ด้วยกัน คือ

1. ความคิดเห็นเชิงบวกสุด-เชิงลบสุด (Extreme Opinion) เป็นความคิดเห็น ที่เกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุด ได้แก่ ความรักจนหลงทิศ ทิศทางลบสุด ได้แก่ ความรังเกียจ ความคิดเห็นนี้รุนแรงเปลี่ยนแปลงยาก

2. ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Contents) การมีความคิดเห็นต่อ สิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น เช่น ความรู้ความเข้าใจในทางที่ดี ชอบ ยอมรับ เห็นด้วย ความรู้สึกความเข้าใจในทางที่ไม่ดี ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

การแสดงออกในด้านความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือ สิ่งเดียวกัน จึงไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไป และอาจแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐาน ของแต่ละบุคคลที่ได้รับมา จนมีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็นในสิ่งนั้นๆ ปัจจัยพื้นฐานเหล่านี้ได้มี ผู้เสนอแนวความคิดเอาไว้และสรุปได้ดังนี้(ดวงเนตร ชาสุวรรณและคณะ. 2555: 19)

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วน สมบูรณ์ของอวัยวะต่าง ๆ คุณภาพของสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น และการศึกษาทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มากมักจะมี ความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องต่าง ๆ ซึ่งอาจจะได้จากการเรียนรู้จากกลุ่มบุคคลในสังคม หรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็ต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคม ซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมที่อยู่

2.3 ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับทั้งนี้ เพราะข้อเท็จจริงที่แต่ละบุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

ความคิดเห็นเกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ของบุคคล ออลพอร์ท เสนอความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนเกิดขึ้นได้ตามเงื่อนไข 4 ประการ คือ (ชานนุช วิชิตะกุล. 2546: 10 อ้างอิงจาก ศักดิ์ สุนทรเสน. 2531: 4)

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูนและบูรณาการของการตอบสนองแนวความคิดต่างๆ เช่น ความคิดเห็นจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอนอื่นๆ

2. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคล ซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป นอกจากประสบการณ์ของคนแต่ละคนจะสะสมขึ้นเรื่อยๆ แล้ว ยังทำให้มีรูปแบบเป็นของตัวเอง ดังนั้นความคิดเห็นบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคล แล้วแต่พัฒนาการ และความเจริญของคนๆ นั้น

3. การเลียนแบบ การถ่ายทอดความคิดเห็นของคนบางคน ได้มาจากการเลียนแบบความคิดเห็นของคนอื่นที่ตนพอใจ เช่น พ่อแม่ พี่น้อง ครูและคนอื่นๆ

4. อิทธิพลของกลุ่มสังคม ย่อมมีความคิดเห็นคล้อยกันตามกลุ่มสังคมที่ตนอาศัยตามสภาพแวดล้อม เช่น ความคิดเห็นต่อศาสนา สถาบันต่างๆ เป็นต้น

1.4 ประโยชน์ของความคิดเห็น

1. ประสพการณ์บุคคลจะมีความคิดเห็นที่ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับประสพการณ์ที่มีต่อสิ่งนั้นๆ ในลักษณะใด หากบุคคลนั้นมีประสพการณ์ที่ดีก็จะมีความคิดเห็นที่ดีและหากบุคคลนั้นมีประสพการณ์ที่ไม่ดี ก็จะมีความคิดเห็นที่ไม่ดีเช่นกัน

2. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ความคิดเห็นของคนบางคนอาจเกิดจากความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคนอื่น โดยได้รับข้อมูลเรื่องราวต่างๆจากผู้ที่มีสัมพันธ์ด้วย แล้วถ่ายทอดความคิดเห็นนั้นมาเป็นของตน เช่น ความสัมพันธ์ที่มีต่อพ่อ แม่ ครูอาจารย์ บุคคลนั้นก็จะได้รับความเห็นถ่ายทอดมาจากบุคคลที่ใกล้ชิดได้เป็นอย่างมาก

3. ตัวแบบ ความคิดเห็นของบุคคลอย่าง เกิดจากการเลียนแบบ เด็กอาจ เลียนแบบพฤติกรรมอย่างที่ชอบชอบจาก พ่อ แม่ ครูอาจารย์ และบุคคลที่ใกล้ชิด นอกจากนั้นอาจจะเลียนแบบจากภาพยนตร์และสื่อต่างๆ ที่ได้พบเห็นมา หากตัวแบบมีความคิดเห็นที่ดีต่อบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ผู้เลียนแบบก็จะรับเอาข้อมูลฝังเข้าไปในจิตใจและมีความคิดเห็นต่างๆเหมือนตัวแบบ

4. องค์ประกอบของสถาบันสังคม สถาบันและสังคมต่างๆ เช่น โรงเรียน วัด โรงภาพยนตร์ และองค์กรต่างๆ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลในการสร้างความคิดเห็นให้เกิดขึ้นกับบุคคลได้ เป็นอย่างดี โดยที่บุคคลจะค่อยๆรับประสพการณ์จากชีวิตประจำวันและสะสมมากขึ้น จนเป็นความคิดเห็น และมีพฤติกรรมที่ดีต่อไป เช่น โรงเรียนอาจจะอบรมให้เด็กเชื่อฟังพ่อแม่ เด็กก็จะรับข้อมูลและความคิดเห็นที่ดีต่อพ่อแม่ เป็นต้น (ธิดารัตน์ ปลื้มจิตต์. 2551: 8)

1.5 การวัดความคิดเห็น

วิเชียร เกตุสิงห์ (2541: 94-97) กล่าวว่า การใช้แบบสอบถามวัดระดับความคิดเห็น จะต้องระบุให้ผู้ตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดให้แบบสอบถามประเภทนี้นิยมสร้างตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งแบ่งน้ำหนักของความคิดเห็นโดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง การให้คะแนน นั้นขึ้นอยู่กับใจความว่าจะเป็นเชิง บวก หรือ ลบ

วัลลภ รัฐจันทรานนท์ (2545: 102-117) ได้เขียนในเอกสารประกอบการเรียนการสอนของ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่องการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการวัดว่ามาตรวัด เจตคติ หรือทัศนคติหรือความคิดเห็นที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายมี 4 วิธี คือ

1. วิธีคิดแบบสเกล วัดความต่างทางศัพท์ (S-D Scale = Semantic differential scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคุณสมบัติที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น ดี-เลว ชัยน-ชู้เกียรติ เป็นต้น

2. วิธีเคิร์ทสเกล (Likert scale) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นที่นิยมกันมากที่สุด เพราะเป็นวิธีสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบเวลา ผู้ตอบแบบสามารถแสดง ทัศนคติ ในทางที่ชอบหรือไม่ชอบ โดยยึดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 5 หรือ 4 คำตอบ และให้คะแนน 5 4 3 2 1 หรือ +1 +10 -1 -2 ตามลำดับ

3. วิธีกัทแมนสเกล (Guttman scale) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติ หรือความคิดเห็นใน แนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับทัศนคติสูง-ต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้อย่างต่ำสุดหรือ สูงสุด และแสดงถึงการสะสมของข้อความคิดเห็น

4. วิธีเทอร์สโตนสเกล (Thurstone scale) เป็นวิธีการสร้างมาตรวัดออกเป็นปริมาตรแล้ว เปรียบเทียบตำแหน่งความคิด หรือทัศนคติไปในทางเดียว และเสมือนว่าเป็น Scale ที่มีช่วงห่างกัน

เบสท์ (อ้างถึงใน สุขญา คูปติยานุวัฒน์, 2543: 43) ได้เสนอแนะว่า วิธีที่ง่ายที่สุดที่จะบอก ความคิดเห็น ก็คือการแสดงให้เห็นถึงร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อคำถาม เพราะจะทำให้เห็นว่า ความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะใด

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีของความคิดเห็น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความคิดเห็น เป็นการ แสดงความความคิด ความรู้สึก ค่านิยม หรือ ความเชื่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นบุคคลหรือสถานการณ์ ในช่วงเวลาหนึ่งๆ โดยมีพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมในขณะนั้น ซึ่งอาจถูกต้อง หรือ ไม่ก็ได้ รวมทั้งอาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ และความคิดเห็นนี้อาจจะเปลี่ยนแปลง ไปได้ตามกาลเวลา

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีสื่อมวลชนและรายการโทรทัศน์

2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชน

จากหลักฐานงานวิจัยต่างๆ พิจารณาตามลำดับเวลา จะพบว่ามุมมองแนวคิดเกี่ยวกับ อิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนนั้น เปลี่ยนแปลงไปตามประวัติศาสตร์และเงื่อนไขทางสังคมต่างๆ ในบางช่วงสังคมเชื่อว่าสื่อมีอิทธิพลก่อให้เกิดผลกระทบมาก ในขณะที่บางช่วงกลับเชื่อว่าสื่อไม่มีอิทธิพล ต่อสังคมมากนัก การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับทัศนคติและความเชื่อในเรื่องอิทธิพลและผลกระทบของสื่อ ส่วนหนึ่งมีที่มาจากความเชื่อของสังคม (perceived effect) และจากผลกระทบที่เกิดขึ้นจริงจากการ ทำงานของสื่อ (actual effect) รวมทั้งการค้นพบจากการศึกษาวิจัยในช่วงหลังๆ ที่ว่า ความสัมพันธ์ ระหว่างสื่อมวลชนกับผลกระทบของสื่อไม่ได้มีลักษณะเป็นเส้นตรงแต่หากมีปัจจัยอื่นๆแทรกอยู่ระหว่าง สองตัวแปรนี้เสมอ อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์(2545: 477)

2.2 พัฒนาการของแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในสหรัฐอเมริกา

พัฒนาการของแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในสหรัฐอเมริกา จะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของแนวคิดทฤษฎีต่างๆ กับบริบททางสังคมในขณะนั้น รวมทั้งข้อโต้แย้งความน่าเชื่อถือของแต่ละทฤษฎี ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ยุคด้วยกัน ดังนี้

ช่วงระยะเวลา	มุมมองหลัก เรื่องผลกระทบของสื่อ	ข้อสนับสนุน/โต้แย้ง
ยุคที่ 1 สื่อมีพละานุภาพมาก ปี ค.ศ.1920-1930 (พ.ศ. 2463 -2473)	ทฤษฎีเข็มฉีดยา (Hypodermic/Bullet theory) เชื่อว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลมากและมีอิทธิพลโดยตรงต่อทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคล	สื่อภาพยนตร์และวิทยุถูกนำมาใช้ในการโฆษณาชวนเชื่อระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 อย่างได้ผล
ยุคที่ 2 ยุคอำนาจของสื่อถูกท้าทาย ปี ค.ศ.1940-1950 (พ.ศ. 2483 -2493)	= ปฏิเสธทฤษฎีเข็มฉีดยา ทฤษฎีผู้นำความคิดและการสื่อสารสองขั้นตอน (Opinion leader & Two-step flow theory) ทฤษฎีการเลือกรับ, เลือกรับรู้และเลือกจดจำ (Selective exposure, perception, retention) เชื่อว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลในเชิงสนับสนุนทัศนคติและค่านิยมความเชื่อที่มีอยู่แล้วมากกว่าจะทำหน้าที่ในการเข้าไปทำการเปลี่ยนแปลง	-งานวิจัยหลายชิ้นระบุว่าสื่อภาพยนตร์ไม่ได้มีอิทธิพลโดยตรง ต่อความก้าวร้าวรุนแรงของเด็กและเยาวชน -ทฤษฎีจิตวิทยาในการรับรู้ถูกนำมาอธิบายความสัมพันธ์ดังกล่าว
ยุคที่ 3 ยุคสื่อฟื้นกลับมามีอิทธิพล ปี ค.ศ.1950-1960 (พ.ศ.2493 -2503)	= ปฏิเสธทฤษฎีการเลือกรับ, เลือกรับรู้และเลือกจดจำ ทฤษฎีกำหนดวาระทางสังคม/การเมืองของสื่อ (Agenda setting theory) ทฤษฎีกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม (Socialization theory)	-ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สื่อโทรทัศน์เริ่มเข้ามามีบทบาทในสังคม -ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าสื่อเป็นผู้กำหนดบริบท และประเด็นของการสื่อสารในสังคมซึ่งมีผล

ช่วงระยะเวลา	มุมมองหลัก ข้อสนับสนุน/โต้แย้ง	เรื่องผลกระทบของสื่อ
	ภายใต้แรงกดดัน/แรงเสริมของปัจจัยอื่นๆ ในสังคม	
ยุคที่ 4 ยุคสื่อมีอิทธิพลและผลกระทบในวงกว้าง ปี ค.ศ.1970-1980 (พ.ศ.2513-2523)	= ให้น้ำหนักต่อทฤษฎีกำหนดวาระทางสังคม/การเมืองของสื่อเพิ่มขึ้น ทฤษฎีการปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมความเชื่อของสื่อ (ทฤษฎีการอบรมบ่มเพาะจากสื่อ)(Cultivation theory) เชื่อว่าสื่อมวลชนมีผลกระทบอย่างกว้างๆ มากกว่าจะมีผลกระทบโดยตรง ปลูกฝังทัศนคติความเชื่อเกี่ยวกับสังคม	-สื่อมวลชนอเมริกันมีบทบาทในการกำหนดวาระทางสังคมมีมากขึ้น -การเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วของโทรทัศน์ เข้าสู่ยุควัฒนธรรมโทรทัศน์ -ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าสื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมเรื่องอื่นๆ ด้วย นอกเหนือจากความรุนแรง
ยุคที่ 5 ยุคพลังผู้รับสื่อในบริบทใหม่ของอำนาจสื่อมวลชน ปี ค.ศ.1980-1990 (พ.ศ.2523-2533)	ทฤษฎีเกี่ยวกับวัฒนธรรมผู้รับสาร (Cultural studies) ทฤษฎีเกี่ยวกับผู้รับสาร (Reception theory) ปัจจัยในด้านความแตกต่างระหว่างภูมิหลังและความต้องการของบุคคลมีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจเรื่องผลกระทบของสื่อ	สื่อของอเมริกันมีบทบาทกว้างขวางแผ่ขยายอำนาจและอิทธิพลไปทั่วโลก ซึ่งแตกต่างกันทางวัฒนธรรมและก็มี การตอบสนองต่อสื่อในลักษณะที่แตกต่างกันไป
	เชื่อว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลในตัวเอง ไม่อยู่	ต่อทัศนคติและพฤติกรรม

ภาพประกอบ 2 ความสัมพันธ์ของแนวคิดทฤษฎีต่างๆ กับบริบททางสังคม

ที่มา : อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. (2545). การสื่อสารมวลชนเบื้องต้น: สื่อมวลชน วัฒนธรรม และสังคม. 482.

จากตารางแสดงให้เห็นถึงจุดกำเนิดของแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลและผลกระทบของสื่อสารมวลชน ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามบริบททางสังคม ทั้งปัจจัยทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี แม้ว่าแนวความคิดของแต่ละทฤษฎีจะมีการมองเรื่องผลกระทบของสื่อสารมวลชนใน

มุมมองที่แตกต่างกัน แต่ก็พอสรุปได้ว่า สื่อสารมวลชนมีผลกระทบต่อสังคมอย่างแน่นอน ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในหลายลักษณะ คือ

1. เป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามประสงค์ได้
2. เป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ไม่พึงประสงค์ก็ได้
3. เป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบ้างเล็กน้อยในแง่รูปแบบหรือระดับความเข้มข้น
4. เอื้อให้เกิด (facilitate) การเปลี่ยนแปลงทั้งที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์
5. หนุนเสริม (reinforce) สิ่งที่มีที่เป็นอยู่แล้ว (ในกรณีนี้ไม่เกิดการเปลี่ยนแปลง)
6. ป้องกันการเปลี่ยนแปลง

2.3 อิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนในบริบทสังคมไทย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องอิทธิพลและผลกระทบของสื่อมวลชนมีพัฒนาการค่อนข้างใกล้เคียงกับสหรัฐอเมริกา โดยที่ในระยะแรกช่วงทศวรรษ 2510 ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในประเด็นอิทธิพลและผลกระทบของสื่อที่มีต่อเด็กและเยาวชน เช่น

ปี 2509 ปฏิพันธ์ กระแสอินทร์ ศึกษาผลกระทบของภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ที่มีต่อพฤติกรรมวัยรุ่น พบว่า มีผลในแง่ลบคือเด็กชอบเลียนแบบการกระทำในโทรทัศน์อย่างไม่แยกแยะ ส่วนในแง่ดี โทรทัศน์ช่วยให้เด็กรู้จักการเข้าสังคมและให้ความรู้ที่ทันโลก

ปี 2513 รัญจวน มินประดิษฐ์ ศึกษากลุ่มเป้าหมายชั้นประถมศึกษา พบว่า เด็กชอบเลียนแบบด้านการใช้ภาษามากที่สุด

ปี 2518 บำรุงสุข สีหอำไพ และคณะ สำรวจอิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเด็กอายุ 7-10 ปี พบว่าอิทธิพลของโทรทัศน์จะแปรไปตามอายุ เพศ ระดับชั้นทางสังคมของเด็ก

ปี 2520 นันทวัน สุชาโต และคณะ ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กนักเรียนอายุ 8-12 ปี ในกรุงเทพฯ ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน เพื่อดูว่า อิทธิพลจากโทรทัศน์จะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวหรือไม่ ข้อค้นพบคือ ช่วงเวลาที่เด็กนิยมดูโทรทัศน์นั้น เป็นช่วงเวลาที่มีการแสดงอารมณ์รุนแรงอยู่มาก ดังนั้น โอกาสที่เด็กจะได้เปิดรับรายการโทรทัศน์ที่รุนแรงจึงมีอยู่มากและพบว่า ยังมีการเปิดรับโทรทัศน์บ่อย ก็ยิ่งทำให้เด็กยอมรับการใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา หรือแม้แต่เคยมีประสบการณ์การใช้ความรุนแรงแก้ปัญหาด้วยตัวเอง อย่างไรก็ตาม ระดับของผลกระทบนี้ก็ยังคงแปรไปตามสถานะทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัวเด็กจะเห็นว่า สังคมมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับผลกระทบในทางลบของสื่อมากกว่าผลทางบวกและค่อนข้างเชื่อว่าสื่อมีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนอย่างแน่นอน ภายใต้บริบทที่สื่อโทรทัศน์กำลังเริ่มมีบทบาทมาก รวมทั้งการขยายตัวของสินค้าและวัฒนธรรมต่างชาติในสังคมไทยและการวิจัยในแนวนี้นี้ได้รับความสนใจต่อเนื่องมา

ในทศวรรษ 2520-2530 ยังคงมีการศึกษาเรื่องผลกระทบของสื่อมวลชนเป็นหลัก และได้เริ่มมองถึงผลกระทบในด้านบวกของสื่อมวลชนด้วย

ปี 2526 สุกัญญา ตีระวนิชและนันทริกา คุ่มไพโรจน์ ศึกษาอิทธิพลของสื่อต่อเด็กในกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กให้ความสนใจสื่อโทรทัศน์มากที่สุด รองลงมาเป็นหนังสือพิมพ์ และวิทยุ ซึ่งจำนวนข่าวสาระบับที่เข้าถึงเด็กมีโอกาสร่างอิทธิพลต่อเด็กแต่ละวัย โดยไม่เจาะจงว่ามาจากสื่อชนิดใด บ่อยครั้งเพียงใด เมื่อเนื้อหาที่เข้าถึงเด็กแล้วก็สามารถกล่อมเกลாதศนคติเด็กได้เท่ากันทั้งสิ้น ขณะเดียวกัน มนต์ชัย นินนาทนนท์. (2526) ก็ศึกษาอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า เด็กนักเรียนชั้น ป.5-ป.6 ในอำเภอเมืองเชียงใหม่สนใจชมโทรทัศน์มาก และชมเพื่อความสนุกสนานมากที่สุด เมื่อชมแล้วนักเรียนเคยเลียนแบบจากรายการโทรทัศน์ถึงร้อยละ 77.6 โดยส่วนใหญ่จะเลียนแบบคำพูดจากรายการภาพยนตร์มากที่สุด นอกจากนั้นยังเลียนแบบมาจากโฆษณา การแสดงละคร ท่าทาง การต่อสู้ การประดิษฐ์สิ่งของ การใช้อาวุธ การแต่งกาย และการช่วยเหลือผู้อื่น

ส่วนอิทธิพลทางบวกของสื่อมวลชน มีตัวอย่างการศึกษาวิจัย เช่น การศึกษาเรื่องอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครที่มีต่อเยาวชน (ธีรณง เกิดสุขคนธ์. 2525) หรือ การศึกษาผลกระทบของรายการโทรทัศน์ “รายการพิทักษ์สิ่งแวดล้อมของเรา” ที่มีต่อความรู้ การนำไปปฏิบัติตามและการถ่ายทอดสู่บุคคลในครอบครัวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพฯ โดย พนิดา บุญชัยศรี. (2538)

เข้าสู่ทศวรรษ 2540 ซึ่งเรียกได้ว่า สื่อมวลชนก้าวเข้าสู่กระบวนการผลิตแบบอุตสาหกรรมเต็มรูปแบบ ความสนใจศึกษาเรื่องผลกระทบมีอยู่เป็นช่วงๆ ตามกระแสความโดดเด่นของรายการโทรทัศน์ เช่น การวิเคราะห์อิทธิพลของภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์ตามแนวทฤษฎีการอบรม บ่มนิสัยทางวัฒนธรรมต่อเยาวชนในสถานศึกษา (นภาพรณ ดันติเวชกุล. 2542) พบว่า โฆษณาทางโทรทัศน์มีอิทธิพลในการอบรมบ่มนิสัยทางวัฒนธรรมด้วยการนำเสนอแนวคิดและค่านิยมเชิงการบริโภค และข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าแก่เยาวชนในสถานศึกษา อาทิ ค่านิยมเกี่ยวกับการมีผิวขาวของผู้หญิง ค่านิยมเกี่ยวกับความมั่นใจในตนเอง ค่านิยมเกี่ยวกับการดื่มเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์เพื่อสร้างมิตรภาพ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม การศึกษาวิจัยดังกล่าว ส่วนใหญ่แยกศึกษาเฉพาะเป็นรายการๆ ไป หากจะมองบทบาทของสื่อมวลชนที่มีต่อเด็กและเยาวชน ในภาพรวม ล่าสุด มีการศึกษาบทบาทของสื่อมวลชนเรื่องเด็ก เยาวชน และครอบครัวในประเทศไทยของ พญ.จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณและคณะ (2541: 59-61) ซึ่งอธิบายถึงสถานภาพของสื่อแต่ละประเภทที่ปรากฏอยู่ในสังคมไทย และบทบาทที่มีต่อเด็ก เยาวชนและครอบครัว สรุปได้ดังนี้

โทรทัศน์ เป็นสื่อที่มีอิทธิพลทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ จนกลายเป็นศูนย์กลางของการสร้างสรรค์วัฒนธรรมในสังคมยุคนี้ เกือบทุกบ้านของไทยมีโทรทัศน์ประจำบ้าน ประกอบกับช่วงเวลา

ออกอากาศของรายการโทรทัศน์ก็ยาวนานเกือบตลอด 24 ชั่วโมง จึงปรากฏในงานวิจัยหลายชิ้นว่า เด็กใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์มากที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยไลฟ์สไตล์เด็กในเอเชีย “นิว เจเนอเรชันส์ ทีเอ็ม (New Gener Asians TM)” ของการ์ตูนเน็ตเวิร์ค พบว่า เด็กไทยเป็นกลุ่มผู้ชมรายการโทรทัศน์กลุ่มใหญ่ที่สุดใน 14 ประเทศทั่วภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก และ 89 % ของเด็กไทยจะดูทีวีทุกวัน และจากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี 2546 พบว่า กิจกรรมที่เด็กและเยาวชนไทยอายุ 6-24 ปี ทำมากที่สุดได้แก่ การดูโทรทัศน์ดูวิดีโอ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 39.62 เมื่อเทียบกับการเลือกทำกิจกรรมอื่นๆ รองลงมาคือการฟังวิทยุ ฟังเทป การสังสรรค์กับเพื่อนเด็กจะเลือกทำมากเป็นอันดับสาม และอันดับสี่ได้แก่การอ่านหนังสือ จึงกล่าวได้ว่า โทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงเด็กและมีโอกาสในการชี้นำเด็กไทยได้มาก

2.4 อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ต่อเด็ก

อย่างไรก็ตาม สื่อโทรทัศน์ยังนับเป็นสื่อที่มีอิทธิพลสูงเมื่อเทียบกับสื่อประเภทอื่น เนื่องจากเครื่องรับโทรทัศน์มีใช้อย่างกว้างขวาง สามารถเข้าถึงคนได้ง่าย ทุกเพศ ทุกวัย และทุกสถานะการศึกษา รวมทั้งยังมีอิทธิพลต่อการใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้ทั้งรูปและเสียง เพราะอวัยวะรับรู้ที่มนุษย์ใช้มากที่สุด คือ ตา ใช้ถึง 75% รองลงมาคือหู 13% ดังนั้นในการดูโทรทัศน์เราจึงใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้ถึง 88% แสดงให้เห็นว่าสื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อความนึกคิดของเราได้มากกว่าสื่ออื่นๆ นอกจากนั้น ความรวดเร็วของสื่อโทรทัศน์ในปัจจุบันที่มีการใช้การสื่อสารผ่านระบบดาวเทียมเป็นการย่นย่อระยะเวลาการเดินทางระหว่างกันให้เหลือเพียงเศษเสี้ยววินาที สิ่งที่แพร่ภาพออกไปจะสามารถรับได้พร้อมกันทั่วประเทศ แม้จะอยู่ต่างสถานที่กันแต่ก็สามารถรับรู้ได้ในสิ่งเดียวกัน (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2543)

2.5 สื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลได้อย่างไร

ในมุมมองของสำนัก Cultivation Theory มองสื่อในมุมที่เป็นตัวสร้างและวางรูปแบบของวัฒนธรรมมากกว่าที่จะเป็นเพียงภาพสะท้อนของวัฒนธรรม ในสังคมสำนักอบรมบ่มเพาะจากสื่อ (Cultivation Theory) อธิบายว่า โทรทัศน์ทำหน้าที่ปลูกฝังสมาชิกในสังคมได้อย่างไร ด้วยแนวคิดเรื่อง “การสร้างความเป็นจริงทางสังคม” (Social Construction of Reality) แนวคิดนี้มองว่าโลกที่แวดล้อมตัวบุคคลมีอยู่ 2 โลก โลกแรกเป็นโลกกายภาพ ซึ่งได้แก่ วัตถุ สิ่งของ บุคคล บรรยายทางด้านกายภาพทั้งหลายที่แวดล้อมตัวบุคคล ซึ่งเป็นโลกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ส่วนอีกโลกหนึ่งมีชื่อเรียกหลายอย่าง เช่น โลกทางสังคม (Social World) สิ่งแวดล้อมเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Environment) หรือความเป็นจริงทางสังคมนั่นเอง ซึ่งโลกนี้จะเกิดขึ้นจากการทำงานของสถาบันต่างๆ ในสังคม เช่น ครอบครัว

โรงเรียน ศาสนา ที่ทำงาน รัฐ และสื่อมวลชน ทำให้การรับรู้และพฤติกรรมของบุคคลแตกต่างกัน แม้การมองเห็นโลกทางกายภาพจะเหมือนกัน

โดย George Gerbner เป็นนักทฤษฎีผู้บุกเบิกแนวคิด Cultivation Theory นี้ได้สรุปว่า โทรทัศน์ได้เข้ามามีบทบาทในลักษณะ 3 B คือ

1. Blurring โทรทัศน์ค่อยๆ ลบภาพหรือทำให้โลกของความเป็นจริงที่คนเคยมี (ซึ่งอาจจะมาจากประสบการณ์ตรงหรือการเรียนรู้จากแหล่งอื่นๆ) จางหายไป
2. Blending โทรทัศน์ได้ค่อยๆ ผสมผสานความเป็นจริงของคนเข้ากับกระแสหลักทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในโทรทัศน์
3. Bending โทรทัศน์ได้ค่อยๆ โน้มให้โลกของคนเป็นไปตามกระแสหลักที่ตอบสนองต่อผลประโยชน์ของโทรทัศน์เอง

เช่นเดียวกับโลกของเด็ก เด็กจะสัมผัสโลกที่เป็นจริงหรือโลกทางกายภาพได้จากการมีประสบการณ์ตรง จากสภาวะแวดล้อมรอบตัว ในขณะที่โลกในจอโทรทัศน์ก็จะให้ความเป็นจริงหรือประสบการณ์โดยอ้อมผ่านสื่ออีกทีหนึ่ง เด็กจัดเป็นผู้บริโภคสื่อโทรทัศน์มากก็มีแนวโน้มว่าหากโลกจริงๆ กับโลกในจอขัดแย้งกัน เด็กอาจจะเลือกเชื่อโลกในจอก็เป็นได้ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ โลกในจอได้ปลูกฝังวัฒนธรรมทางสังคมให้แก่เด็กมากกว่าสถาบันอื่นๆ แม้ว่าในความเป็นจริงเด็กจะมีพ่อแม่ ครู เพื่อน เป็นกลุ่มอ้างอิงอยู่ แต่โดยลักษณะของโทรทัศน์ที่นำเสนอแต่กระแสหลัก (mainstream) ย่อมทำให้เด็กคล้อยตามมากกว่า รวมทั้งผู้ใหญ่หรือเพื่อนๆ เองก็ได้รับ การปลูกฝังจากโทรทัศน์มาไม่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่ของประสบการณ์จริงของเราเริ่มจำกัดแคบเข้ามาเรื่อยๆ จากบ้านที่ลานกว้างสามารถวิ่งเล่น มีเพื่อนบ้านแวดล้อม มาสู่บ้านเป็นห้องแถว เป็นห้องสี่เหลี่ยม โทรทัศน์ในฐานะสื่อซึ่งสามารถเปิดประสบการณ์ นำโลกอันกว้างใหญ่มาให้เราได้สัมผัสจึงทรงอิทธิพลอย่างแท้จริง พฤติกรรมเลียนแบบของเด็ก

แบนดูรา (Bandura. 1977-1986) แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด สหรัฐอเมริกา มีแนวคิด ว่า พฤติกรรมของบุคคล เรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบ (Observational หรือ Modeling Learning) โดยสิ่งแวดล้อมและตัวผู้เรียนมีความสำคัญเท่าๆ กัน ผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน เนื่องจากการเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของมนุษย์หลายอย่างจึงเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม

ดังนั้น การเลียนแบบเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมอย่างหนึ่งของเด็ก โดยการสังเกตและกระทำตามอย่างบุคคลใกล้ชิดที่ชอบหรือพอใจ ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ครู เพื่อน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว เช่นสื่อต่างๆ โดยเด็กในช่วงทารกถึง 2 ปี จะเลียนแบบในด้านพฤติกรรมและบทบาททางเพศ เห็นอย่างไรจะทำตามอย่างนั้น ส่วนช่วง 2-6 ปี จะเลียนแบบทั้งทางด้านสังคมและจริยธรรม

กระบวนการเลียนแบบมีลำดับขั้นดังนี้

1. Attention ความตั้งใจที่จะมอง สังเกตหาตัวแบบจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว

1.1 ตัวแบบ (model) ต้องมีบุคลิกลักษณะเป็นที่น่าสนใจ ชื่นชอบของเด็ก มีความคล้ายกับตัวเด็ก

1.2 บุคลิกลักษณะของเด็กส่งผลต่อความตั้งใจ มีความสามารถในการรับรู้ มากน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับการรับรู้ที่มีอยู่ก่อนด้วยว่าขัดแย้งหรือสอดคล้องกัน และยังขึ้นอยู่กับระดับ การกระตุ้นเร้า หรือการได้รับแรงเสริม

2. Retention การจดจำตัวแบบ สามารถจดจำได้ถึงบุคลิกลักษณะ การกระทำของ ตัวแบบและสามารถทบทวนสิ่งที่จดจำมาได้

3. Motor Reproduction สมรรถภาพในการแสดงพฤติกรรมออกมา จะมีการสังเกต ตนเองและสิ่งแวดล้อม ถ้าเจอสภาพแวดล้อมคล้ายกับตัวแบบ ก็จะแสดงพฤติกรรมออกมา หรือมี แรงจูงใจ ได้รับแรงเสริมในทางบวก เช่น มีความภาคภูมิใจ ก็จะมีการแสดงพฤติกรรมเลียนแบบ ถ้า ได้รับแรงเสริมในทางลบก็มีแนวโน้มที่จะไม่แสดงพฤติกรรมเลียนแบบ การเลียนแบบสามารถเกิดขึ้นได้ ทันที หรือภายหลังจากนั้น หากเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับการเลียนแบบ

กล่าวได้ว่า สื่อส่งผลกระทบต่อเด็กได้ในหลายลักษณะ ซึ่งอาจต้องใช้เวลาหรือเกิดขึ้นได้ ในปัจจุบันทันที และสำหรับเด็กแต่ละคนแต่ละกลุ่มก็อาจจะได้รับอิทธิพลแตกต่างกันดังที่ W.Schramm, J. Lyle และ E.B. Parker เคยสรุปไว้ว่า สำหรับเด็กบางกลุ่มภายใต้เงื่อนไขบางอย่าง โทรทัศน์บาง รายการก็เป็นอันตราย แต่สำหรับเด็กคนอื่นๆ ภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน หรือแม้เป็นเด็กกลุ่มเดียวกันนี้ ภายใต้เงื่อนไขอื่น รายการโทรทัศน์นั้นก็อาจเป็นประโยชน์ได้ และสำหรับเด็กส่วนใหญ่โดยปกติแล้ว ก็ไม่ อาจยืนยันได้ว่ารายการโทรทัศน์ส่วนมากจะไม่มีโทษหรือไม่เป็นประโยชน์เสียทีเดียว เพราะในปัจจุบัน แม้ผลกระทบจากสื่อที่ปรากฏให้เห็นก็ยังไม่ได้เกิดกับเด็กทั้งหมดทุกคนทุกกลุ่มในวัยเดียวกัน

อีกทั้งเป็นที่ทราบกันว่ามนุษย์เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเลียนแบบ เด็กก็เช่นกัน มักมี พฤติกรรม เลียนแบบสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว ทั้งเลียนแบบผู้ปกครอง รวมถึงเลียนแบบผ่านสื่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่ เด็กเห็น (Observation Learning) การเลียนแบบในด้านจิตวิทยา แบ่งออกได้ 2 ประเภท

1. การเลียนแบบท่าทาง เป็นการแสดงปฏิกิริยาท่าทางอย่างตรงๆ (Imitation) เช่น เวลาเด็กเห็น ชูเปอร์แมนทำท่าบิน เด็กๆ ก็จะแสดงปฏิกิริยาตามอย่าง การเลียนแบบในลักษณะนี้เป็นการเลียนแบบจากภายนอก ซึ่งอยู่ในระดับผิวเผิน

2. การเลียนแบบด้านจิตใจ (Identification) โดยผู้เลียนแบบมีความต้องการบางอย่าง ในจิตใจที่จะเป็นเหมือนตัวต้นแบบ และจะเลือกเอาคุณลักษณะบางประการของตัวต้นแบบมาเป็นของ

ตนเอง เช่น เวลาเด็กเรียนรู้การแก้ปัญหาของอีกตัวซึ่ง ก็จะเลือกเอาคุณลักษณะดังกล่าวมาใช้เป็นของตนเอง

2.6 อิทธิพลด้านลบของสื่อโทรทัศน์

อิทธิพลในเรื่องความก้าวร้าวรุนแรง ผลกระทบของความก้าวร้าวรุนแรงทางโทรทัศน์ แบ่งเป็น 4 ประเภท คือ

1. การเลียนแบบและสร้างสมพฤติกรรมก้าวร้าว

มีงานวิจัยมากมายที่กล่าวถึงความก้าวร้าวรุนแรงทางโทรทัศน์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อ การเลียนแบบของเด็ก เช่น Steuer, Applefield; Smith (1971) ให้เด็กวัยก่อนเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูน ทุกวันวันละ 10 นาที เป็นเวลา 11 วันติดต่อกัน พบว่า เด็กที่ชมภาพยนตร์การ์ตูนมีความก้าวร้าวรุนแรง จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวเมื่อเล่นกับเพื่อน มากกว่าเด็กที่ชมการ์ตูนที่ไม่มีความก้าวร้าวรุนแรง

Joy, Kimbell; Azbrack (1986) ทำการศึกษาที่เมือง Notel Unitel และ Multitel ของ บริติสโคลัมเบีย แคนาดา โดยการเก็บข้อมูลความก้าวร้าวรุนแรงของเด็กๆในเมือง ก่อนที่จะมี โทรทัศน์ และเมื่อรับสัญญาณโทรทัศน์ได้แล้ว 2 ปี พบว่า เด็กๆ เมืองNotel (ป.1-ป.5) มีพฤติกรรม ก้าวร้าวรุนแรงทั้งการแสดงออกและคำพูดในสนามเด็กเล่นเพิ่มขึ้นจากเมื่อยังไม่มีโทรทัศน์ เด็กๆ ใน Unitel และ Multitel ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงเพิ่มขึ้นกว่าเดิมนอกจากนี้ ยังมีข่าวอยู่เสมอเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาของเด็กซึ่งมีลักษณะการเลียนแบบพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงจากรายการโทรทัศน์ ล่าสุดเหตุการณ์ยกพวกตีกันของนักศึกษาอาชีวะ ที่ไปดูคอนเสิร์ตมหรรรพวิทยสิน ทางปัญญาเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2546 ที่ผ่านมาก็สะท้อนให้เห็นถึงความก้าวร้าว แก้ปัญหาวัยรุนแรง ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เมื่อจังหวะและโอกาสเอื้ออำนวย

2. การผ่อนคลายความก้าวร้าว

สมมติฐานของแนวความคิดนี้ คือ การชมรายการโทรทัศน์ประเภทก้าวร้าวรุนแรง นำไปสู่การลดพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น งานวิจัยของ Feshback; Singer (1971) ซึ่งศึกษาเด็กชาย วัย 9-15 ปี ที่อาศัยอยู่ในโรงเรียนประจำ และสถานที่คุมประพฤติ โดยให้เด็กเหล่านี้กลุ่มหนึ่งชมรายการ ประเภทก้าวร้าวรุนแรง และอีกกลุ่มชมรายการไม่ก้าวร้าวรุนแรง เป็นเวลา 6 อาทิตย์ โดยมีการประเมิน พฤติกรรมและความคิดเพื่อผันเกี่ยวกับความก้าวร้าวก่อนและหลังช่วง 6 สัปดาห์นี้ พบว่า รายการ โทรทัศน์ประเภทก้าวร้าวรุนแรงไม่ได้เป็นสาเหตุให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงเพิ่มขึ้น ในขณะที่เด็กซึ่ง มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงสูง มีความเพี้ยนเชิงก้าวร้าวต่ำนั้น กลับมีความก้าวร้าวลดลงจากเดิม

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยของ Feshback; Singer ถูกวิจารณ์ว่าไม่มีการควบคุม การทดลองและเป็นงานวิจัยเพียงขึ้นเดียวที่สนับสนุนสมมติฐานนี้

3. ความรู้สึกชินชาต่อความก้าวร้าว

การชินชาต่อความก้าวร้าวอาจมาจากการที่เด็กรับรู้ได้ว่า ความก้าวร้าวรุนแรงเป็นเรื่องปกติธรรมดา หรืออาจเกิดจากความรู้สึกต่อต้านความก้าวร้าวลดลง หลังจากได้เห็นความก้าวร้าวรุนแรงบ่อยครั้งอยู่เสมอ

Cline, Croft; Currier (1973) ศึกษาการตอบสนองทางกายภาพของเด็กชายอายุ 5-14 ปี ที่มีนิสัยการดูโทรทัศน์มาก (ดูมากกว่า 25 ชั่วโมงต่ออาทิตย์) และมีนิสัยการดูโทรทัศน์น้อย (ดูน้อยกว่า 4 ชั่วโมงต่ออาทิตย์) พบว่า ผู้ที่มีนิสัยการดูโทรทัศน์มากจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อภาพยนตร์ประเภทก้าวร้าวรุนแรงต่ำกว่าผู้ที่มีนิสัยการดูโทรทัศน์น้อย นอกจากนี้ งานวิจัยของ Thomas, Horton, Lippencott; Drabman (1977) ยังแสดงให้เห็นว่า เมื่อให้เด็กอายุ 8-10 ปี ชมภาพยนตร์ประเภทก้าวร้าวรุนแรงและตื่นเต้นเร้าใจ ซึ่งมีความยาว 11 นาทีเท่าๆ กัน หลังจากนั้นให้เด็กดูเทปบันทึกภาพการต่อสู้ ผลจากการวัดกระแสไฟฟ้าที่ผิวหนัง ชี้ให้เห็นว่า เด็กที่ดูภาพยนตร์ประเภทก้าวร้าวรุนแรงจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเทปบันทึกภาพการต่อสู้ต่ำกว่าเด็กที่ชมภาพยนตร์ประเภทตื่นเต้นเร้าใจ

4. ความกลัวความก้าวร้าวรุนแรง

รายการโทรทัศน์ นอกจากจะมีผลต่อการสร้างสมพฤติกรรมความก้าวร้าว ยังสอนให้คนเกิดการกลัวที่จะตกเป็นเหยื่อของความก้าวร้าวรุนแรงด้วยเช่นกัน

Gerbner, Gross, Morgan; Jackson-Buck (1979) แสดงให้เห็นว่า คนที่เจอกับความก้าวร้าวรุนแรงในชีวิตประจำวันอยู่แล้วนั้น ปริมาณการดูโทรทัศน์จะสัมพันธ์กับความกลัวต่อคดีอาชญากรรมและวัยรุ่นที่มีนิสัยการดูโทรทัศน์มากจะบ่งชี้ว่าการเดินคนเดียวในที่เปลี่ยวมืด และคาดเดาว่าจะมีผู้ก่อคดีอาชญากรรมมากกว่าคนอื่น จะเห็นว่าโทรทัศน์ยังมีแนวโน้มที่จะแสดงให้เห็นถึงความกลัวต่อความก้าวร้าวรุนแรงได้ด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ความก้าวร้าวรุนแรงทางโทรทัศน์จะส่งผลกระทบต่อเด็กมากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้เป็นคือ

- แบบอย่างของพ่อแม่
- ความรักความผูกพันภายในบ้าน
- ประสบการณ์กับเพื่อนฝูงในโรงเรียน
- การลงโทษทางร่างกายที่รุนแรงที่เด็กเคยประสบเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผล

ทำให้เด็กพร้อมที่จะปฏิเสธหรือยอมรับ ความก้าวร้าวรุนแรงในระดับที่แตกต่างกัน โทรทัศน์จะเป็นตัวกระตุ้นเร้าภายในให้อารมณ์ของเด็กออกมารุนแรงได้

Joseph T. Klapper (1960:164) ได้กล่าวถึงผลกระทบที่อาจเกิดจากการใช้สื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อที่มีความรุนแรงและมีลักษณะหนีความจริงไว้ดังนี้

1. ทำให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรม

2. สร้างนิสัยเกี่ยวกับอาชญากรรม
3. กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและรุนแรงในยามคับขัน
4. ทำให้บุคคลติดตามรับชมความรุนแรงที่น่าเสนอในสื่อเพื่อตอบสนองความต้องการทางสังคม และจิตวิทยา ซึ่งอาจส่งผลกระทบในด้านบวกและลบแก่บุคคลที่ติดตามรับชม

2.7 อิทธิพลด้านบวกของสื่อโทรทัศน์

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีลักษณะพิเศษ เป็นนักเล่าเรื่องตัวฉกาจ เป็นผู้ถ่ายทอดภาพของสังคมและวัฒนธรรมมากกว่าสถาบันอื่นๆ ในสังคม ความสามารถในการสร้างคำอธิบายด้วยภาพและเสียงอย่างพิสดาร ทำให้เด็กๆ ไม่อาจละสายตา หรือลบตารางการดูโทรทัศน์ออกไปจากชีวิตประจำวันได้เลย ซึ่งแม้แต่ผู้ใหญ่เองก็เป็นเช่นนั้น เราจึงสามารถใช้ศักยภาพดังกล่าวของสื่อโทรทัศน์เพื่อให้เกิดอิทธิพลด้านบวกแก่เด็ก เยาวชน และครอบครัวได้เช่นกัน

อิทธิพลต่อการส่งเสริมพฤติกรรมสร้างสรรค์ทางสังคมของเด็ก

Rushton (1979) ได้สรุปว่า พฤติกรรมสร้างสรรค์ทางสังคม (Prosocial Behavior) คือ พฤติกรรม ซึ่งเป็นที่น่าปรารถนาในสังคมและเป็นประโยชน์ต่อคนอื่นหรือสังคมโดยทั่วไป ได้แก่

1. ความช่วยเหลือเกื้อกูล
2. ความเป็นมิตร
3. การควบคุมตัวเอง ความอดทนอดกลั้น
4. การไม่ประพฤติผิด

Stein; Friedrich (1972) พบว่า หลังจากให้เด็กทดลองดูโทรทัศน์เรื่อง Mister Roger's Neighbourhood ซึ่งมีเนื้อหาส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมในสังคม เด็กสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมในสังคมได้ดีกว่าเด็กที่ไม่ได้ดู นอกจากนี้ ยังพบว่าการให้เด็กดูรายการส่งเสริมความประพฤติที่เหมาะสม และเสริมด้วยการเล่นจำลองบทบาท (Role Playing) จะให้ผลต่อการเรียนรู้ของเด็กมากยิ่งขึ้น

การศึกษาของ Greenberg และ Von Feilizen ชี้ให้เห็นว่าเด็กสามารถใช้ตัวอย่างจากโทรทัศน์มาเป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติตน การแต่งกาย การสมาคม และขยายศัพท์ให้กว้างขวางขึ้น Singer; Singer ได้แยกศึกษากลุ่มเด็ก เพื่อทดลองการใช้โทรทัศน์ส่งเสริมพฤติกรรมที่สร้างสรรค์สังคมกับกลุ่มเด็กที่ไม่ได้ดูโทรทัศน์ โดยใช้ระยะเวลา 1 ปี พบว่ากลุ่มเด็กที่ดูโทรทัศน์ส่งเสริมสังคม มีการแสดงออกและการรับรู้พฤติกรรมที่เหมาะสมได้ดีกว่าเด็กที่ไม่ได้ดู

สำหรับการวิจัยของไทย ก็มีผู้ศึกษาถึงอิทธิพลด้านบวกอยู่ไม่น้อยเช่นเดียวกัน เช่น การศึกษาเรื่องอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครที่มีต่อเยาวชน โดย ธีรณง เกิดสุขคนธ์ (2525) ประสิทธิภาพของรายการ “ทุ่งแสงตะวัน” ในด้านความรู้และทัศนคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็ก โดย รัชนิดา ขำนาญมนต์ (2539) การขัดเกลาทางสังคมผ่านรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กประเภท

รายการปกิณกะบันเทิง โดย ศศิธร อภิสิทธิ์นันต์ (2541) ซึ่งผลการวิจัยในทางบวกนั้นมักจะเป็นไปตามทฤษฎีสื่อสารมวลชน คือ สื่อมวลชนมีอิทธิพลได้แต่เฉพาะด้านความรู้ความเข้าใจเท่านั้น แต่ด้านทัศนคติและพฤติกรรมมักจะกระทำไม่ได้ ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจาก ปริมาณความเข้มข้นของรายการที่มีเนื้อหาด้านบวก และอัตราการเปิดรับไม่ได้มีมากพอ เมื่อเทียบกับรายการที่มีอิทธิพลด้านลบ

นอกจากนี้ นารากร ติยาณ (2536) ยังทำการวิเคราะห์เนื้อหารายการโทรทัศน์สำหรับเด็กหรือการวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กจากรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก โดย หฤทัย อนุสรราชกิจ (2539) การวิเคราะห์เนื้อหาภาพยนตร์การ์ตูนหุ่นคนทางโทรทัศน์เพื่อการพัฒนาเด็ก ด้าน ธนิดา จันทวงษ์ (2541) ได้มีการวิเคราะห์ตามทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ ซึ่งมุ่งเน้นไปที่รายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก

อย่างไรก็ตาม รายการโทรทัศน์ที่มีอิทธิพลทางบวกเหล่านี้ก็ไม่ได้เป็นกระแสหลักของสื่อโทรทัศน์ การปรากฏของรายการอย่างน้อยเพียงสัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวมทั้งอยู่ไม่นานก็ต้องยุบเลิกไป ทำให้การติดตามไม่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ที่สำคัญคือ เด็กไม่ได้ดูแต่เพียงรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กเท่านั้น

2.8 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเป็นกรอบใหญ่ของหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิของเด็กและเยาวชนทั่วโลก (หมายถึงผู้มีอายุ 0-18 ปี) ในข้อที่เกี่ยวกับสื่อเด็กและเยาวชนต้องได้รับการคุ้มครองในเรื่องสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น และการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ผ่านสื่อรูปแบบต่างๆ และงานศิลปะโดยไม่มีพรมแดนกีดกัน ดังที่ มาตรา 12 และ 13 ให้แนวทางไว้ คือ

มาตรา 12 “ประเทศสมาชิกจะประกันแก่เด็กที่สามารถ มีความคิดเห็นเป็นของตนเอง แล้วซึ่งสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นเหล่านั้นโดยเสรีในทุกๆ เรื่องที่มีผลกระทบต่อเด็ก ทั้งนี้ความคิดเห็นดังกล่าวของเด็กจะได้รับการพิจารณาตามสมควรแก่อายุและวุฒิภาวะของเด็กนั้นๆ”

มาตรา 13 “เด็กจะมีสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสดงออก สิทธินี้จะรวมถึงเสรีภาพที่จะแสวงหาได้รับหรือถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร และความคิดทุกลักษณะ โดยไม่ถูกจำกัดโดยเขตแดนไม่ว่าจะโดยวาจา ลายลักษณ์อักษร หรือการตีพิมพ์ ในรูปของศิลปะหรือผ่านสื่ออื่นใดตามที่เด็กเลือกๆ”

มาตรา 17 “ประเทศสมาชิกจะยอมรับในหน้าที่อันสำคัญของสื่อมวลชน และจะประกันว่าเด็กสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและวัสดุจากแหล่งต่าง ๆ กัน ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลข่าวสารและวัสดุที่มุ่งส่งเสริมความผาสุก ทั้งทางสังคม จิตใจ และศีลธรรม ตลอดจนสุขภาพกายและจิตของเด็กๆ”

แต่สัดส่วนพื้นที่ในสื่อสารมวลชนเพื่อเด็ก ยังคงไม่สมดุลกับจำนวนประชากรเด็กไทยทั่วประเทศ ดังได้กล่าวมาแล้ว จึงถือได้ว่าสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของเด็กมีน้อยมาก นอกจากนี้

เด็กยังไม่ได้รับปกป้องจากข่าวสารข้อมูลที่เป็นพิษไม่เหมาะสมกับเด็กแต่ละวัย จะเห็นได้จากเด็กๆ ดูละคร รายการเพลง รายการตลก ที่ไม่ได้กลั่นกรองให้เหมาะกับเด็กมากกว่ารายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก ก่อให้เกิดผลกระทบที่ไม่พึงปรารถนา ที่สำคัญ การเข้าไปมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น แสดงออกในพื้นที่สื่อ ยังคงจำกัดอยู่เพียงการทำตามความคิดของผู้ใหญ่ หรือเป็นเพียงตัวประกอบในรายการเท่านั้น เพื่อการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสมของเด็ก จึงถือเป็นหน้าที่ของรัฐที่ควรมีมาตรการอย่างจริงจัง ในการจัดการบริหารสื่อมวลชนเพื่อการเรียนรู้ของเด็ก เยาวชน และครอบครัว ขณะเดียวกันองค์กรอื่นๆ ในสังคมก็ควรตระหนักถึงสิทธิความเป็นมนุษย์ที่เด็กทุกคนมีไม่แตกต่างไปจากผู้ใหญ่ โดยปฏิบัติต่อเด็กอย่างเหมาะสมในทุกๆ ด้าน

2.9 หลักเกณฑ์การจัดทำผังรายการสำหรับการให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์

พหุศาสตร์ราช 2556

คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เล่ม 130 ตอนพิเศษ 27ง (2556: 24-26) กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์ จัดทำผังรายการให้สอดคล้องกับระดับความเหมาะสมของรายการตามรายละเอียดที่กำหนดในภาคผนวก ก และกำหนดช่วงเวลาการออกอากาศตามความเหมาะสมของรายการแต่ละประเภท

การจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์กับกลุ่มผู้ชม (Classification) เป็นมาตรการสำคัญ ในการสนับสนุนให้เกิดรายการโทรทัศน์ที่ส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้ให้กับเด็กเยาวชนมากขึ้น การจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์จึงมุ่งหมายคุ้มครองให้เด็กและเยาวชนได้รับประโยชน์จากการบริโภคสื่อโทรทัศน์ได้สูงสุด อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาศักยภาพได้อย่างเต็มที่ และเติบโตเป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพในด้านต่างๆ อีกทั้ง เป็นเครื่องมือในการป้องกันเด็กและเยาวชนจากการบริโภคสื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัยสภาพ

ในข้อ 7 ให้ผู้รับใบอนุญาตที่ใช้คลื่นความถี่ต้องจัดให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหา สร้างสรรค์สังคมหรือรายการสำหรับเด็กและเยาวชน อย่างน้อยวันละหกสิบนาที ระหว่างช่วงเวลา 16.00-18.00 น. ของทุกวัน และระหว่างช่วงเวลา 07.00-09.00 น. ในวันเสาร์และวันอาทิตย์ ในระหว่างช่วงเวลา 18.00-22.00 น. เป็นช่วงเวลาที่มีย่านผู้รับชมสูง ซึ่งเด็กและเยาวชนอาจรับชมอยู่ด้วย ให้ออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่มีความเหมาะสมและจะไม่เป็นภัยต่อการพัฒนา ทั้งในด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคมของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้ คณะกรรมการอาจประกาศกำหนด หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัดส่วนและช่วงเวลาออกอากาศที่เหมาะสมสำหรับรายการดังกล่าวเพิ่มเติมได้

รายการที่มีเนื้อหาสร้างสรรค์สังคมหรือรายการสำหรับเด็กและเยาวชนตามวรรคแรก จะต้องเป็นรายการที่มีระดับความเหมาะสมของรายการในระดับ ป หรือ ด หรือ ท ตามภาคผนวก ก หรือ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในข้อ 11 เพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชน ให้ผู้รับใบอนุญาตจัดทำผังรายการให้สอดคล้องกับระดับความเหมาะสมของรายการและกำหนดช่วงเวลาการออกอากาศตามความเหมาะสมของรายการแต่ละประเภท ดังนี้

1. รายการที่มีระดับความเหมาะสมของรายการในระดับ น13 ห้ามมิให้ออกอากาศในช่วงเวลา ก่อน 20.30 น. ของทุกวัน และให้ออกอากาศได้จนถึงเวลา 05.00 น. ของวันถัดไป

2. รายการที่มีระดับความเหมาะสมของรายการในระดับ น18 หรือรายการที่มีลักษณะตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ห้ามมิให้ออกอากาศในช่วงเวลา ก่อน 22.00 น. ของทุกวัน และให้ออกอากาศได้จนถึงเวลา 05.00 น. ของวันถัดไป

3. รายการที่มีระดับความเหมาะสมของรายการในระดับ จ ห้ามมิให้ออกอากาศในช่วงเวลา ก่อน 24.00 น. ของทุกวัน และให้ออกอากาศได้จนถึงเวลา 05.00 น. ของวันถัดไป โดยให้รวมถึงรายการดังต่อไปนี้ด้วย

3.1 มีการกระทำซึ่งอาจเข้าลักษณะลามกอนาจาร หรือยั่วยุทางเพศ หรือแสดงถึงความรุนแรงทางเพศหรือการล่อลวงละเมิดทางเพศ หรือกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมลอกเลียนแบบในทางเพศ หรือมีเนื้อหาทางเพศ หรือการแต่งกายที่ล่อแหลมหรือไม่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาพ เสียง เนื้อหา และพฤติกรรมต่างๆ

3.2 การใช้ภาษา หรือมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรุนแรง หรือนำไปสู่ความรุนแรง ทารุณโหดร้าย ที่ก่อให้เกิดผลต่อความรู้สึกทางจิตใจอย่างรุนแรง

3.3 การนำเสนอที่ก่อให้เกิดการอคติ การเลือกปฏิบัติ การกระทำอันขัดต่อหลักมนุษยธรรม ละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

3.4 การใช้ภาษา หรือมีพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรม วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของชาติ

3.5 มีการกล่าวอ้างหรือจงใจให้เชื่อว่าบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งมีอำนาจพิเศษ หรือความสามารถพิเศษเหนือธรรมชาติ

3.6 ชี้นำหรือให้ข้อมูลหรือแสดงออกเพื่อบุชกุศลหรือสนับสุนให้เกิดการเล่นการพนัน ทั้งนี้ การออกอากาศรายการที่มีลักษณะดังกล่าวข้างต้น ให้ผู้รับใบอนุญาตดำเนินการจัดทำ เนื้อหารายการโดยต้องไม่ขัดกับกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการอาจกำหนดการจัดทำผังรายการให้สอดคล้องกับระดับความเหมาะสมของรายการ และกำหนดช่วงเวลาการออกอากาศตามความเหมาะสมของรายการในแต่ละประเภทกิจการเพิ่มเติมได้

กสทช. เล่ม 130 ตอนพิเศษ 147ง (2556: 4-8)

1. ข้อเสนอแนะในการผลิตรายการ

ผู้ผลิตรายการควรระมัดระวัง และใส่ใจเป็นพิเศษในการนำเสนอประเด็นต่างๆ ในรายการ ระดับต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรายการระดับ “ป” “ด” และ “ท” ดังต่อไปนี้

1.1 การนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรง โดยเฉพาะการแสดงถึงพฤติกรรมที่นำไปสู่อันตรายและเด็กสามารถเลียนแบบได้ เช่น การพยายามทำร้ายตัวเองและผู้อื่น การฆ่าตัวตาย การเลียนแบบก๊ิฟไฟที่เป็นการต่อสู้ การใช้ไม้ขีดไฟ ฯลฯ รวมทั้ง การทำร้ายสัตว์ และการใช้ หรือดัดแปลงสิ่งของที่หาได้ง่าย โกลัสดัว หรืออุปกรณ์ที่หาได้ในบ้านเป็นอาวุธ เช่น มีดในครัว ค้อน ตะปู ขวดน้ำ แจกัน กรรไกร ฯลฯ ทั้งนี้ ผู้ผลิตควรพิจารณาใช้เทคนิคพิเศษเพื่อลดความรุนแรงในกรณีที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการนำเสนอได้ เช่น การลดความชัดของภาพ (Blur) การเพิ่มความเร็วของภาพ (Fast Speed) การลดโทนสี ฯลฯ

1.2 การนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรงในรูปแบบจินตนาการ (Fantasy Violence) สำหรับรายการในระดับ ป ซึ่งมีพฤติกรรมและความรุนแรง เป็น 0 ผู้ผลิตสามารถนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรงได้ เฉพาะในกรณีที่ตัวละครที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงดังกล่าว ไม่ใช่มนุษย์ หรือมีลักษณะคล้ายคลึงกับมนุษย์เท่านั้น ทั้งนี้ ต้องไม่เป็นเนื้อหาหลักของเรื่องของการนำเสนอ และต้องไม่นำเสนอในลักษณะที่น่าหรือชกูงด้วย

หากตัวละครที่มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง เป็นมนุษย์ หรือมีลักษณะคล้ายคลึงกับมนุษย์ไม่ควรจัดอยู่ในระดับ ป ผู้ผลิตจะต้องพิจารณาประเด็นของความรุนแรงที่นำเสนอว่าควรอยู่ในระดับ ด หรือ ท

แม้ตัวละครที่มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง จะไม่มีลักษณะเป็นมนุษย์ หรือคล้ายคลึงกับมนุษย์ แต่ประเด็นความรุนแรงที่นำเสนอ ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของระดับ ป โดยอาจมีการใช้ความรุนแรงต่อตนเองหรือต่อผู้อื่น หรือเป็นเนื้อหาหลักของเรื่องหรือของการนำเสนอ หรือนำเสนอในลักษณะที่น่าชกูง ผู้ผลิตก็ควรพิจารณาประเด็นของความรุนแรงที่นำเสนอว่าจะอยู่ในระดับ ด หรือ ท เช่นเดียวกัน

1.3 รายการการ์ตูนสำหรับเด็กไม่ควรนำ เสนอความรุนแรงเป็นเนื้อหาหลักของเรื่อง และควรหลีกเลี่ยงการเสนอความรุนแรงที่อาจเลียนแบบได้

1.4 การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางจิตใจและความปลอดภัยของเด็ก เช่น ประเด็นความขัดแย้งในครอบครัว ความตาย อาชญากรรม ฯลฯ

1.5 การนำเสนอภาพความรุนแรงที่สมจริงสมจัง ซึ่งอาจทำให้เกิดความเข้าใจว่า การใช้ความรุนแรงเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการแก้ไขปัญหา หรือความขัดแย้ง

1.6 การนำเสนอเนื้อหาที่เป็นการชักจูงหรือสนับสนุนวิธีการแก้ปัญหาที่มอมเมา หรือขัดต่อหลักเหตุผลที่เป็นจริงและศีลธรรมอันดีของสังคม เช่น การทำแท้ง การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

1.7 การนำเสนอภาพความรุนแรงที่สมจริงสมจังที่อาจมีผลกระทบ ทั้งกรณีที่ได้ก และเยาวชนเป็นเหยื่อ และเป็นผู้กระทำ

1.8 การสัมภาษณ์เด็กหรือเยาวชน รวมถึงการให้เด็กที่ยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ร่วมรายการ ต้องได้รับความยินยอมจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครองก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสัมภาษณ์ในประเด็นที่ละเอียดอ่อน เด็กไม่ควรต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นความสามารถที่จะตอบได้อย่างเหมาะสม

1.9 การร่วมรายการของเด็ก ไม่ควรส่งผลกระทบต่อเด็กในทางเสียหายแก่เด็กในภายหลัง เช่น ถูกทำโทษ กลั่นแกล้ง ทำร้ายร่างกายหรือล้อเลียนให้อับอาย ฯลฯ

1.10 การนำเสนอภาพหรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเสี่ยงอันตราย หรือบาดเจ็บ ต้องมีคำเตือนถึงอันตรายจากการเลียนแบบ โดยไม่มีผู้เชี่ยวชาญดูแลใกล้ชิด เช่น การใช้เครื่องออกกำลังกาย การปั่นปาย การขับซิ่งรถยนต์ จักรยานยนต์ ฯลฯ

1.11 การนำเสนอที่ทำให้เกิดทัศนคติในด้านลบเกี่ยวกับบุคคล เช่น ตำรวจ พระภิกษุ และสถานที่ที่ควรจะปลอดภัย เช่น บ้าน โรงเรียน โรงพยาบาล ฯลฯ

1.12 การใช้คำหรือภาษาที่ไม่เหมาะสม ได้แก่ คำสบลเกี่ยวกับเรื่องเพศ ถ้อยคำที่เหยียดเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ คำที่เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ หรือลดทอนความเท่าเทียมของแต่ละเพศ การล้อเลียนเรื่องการเจ็บป่วย ความพิการ รสนิยมทางเพศ และความเชื่อทางศาสนา รวมทั้ง การนำคำทางศาสนามาใช้ในลักษณะดูหมิ่น

1.13 การแต่งกายของพิธีกร ผู้ดำเนินรายการ และผู้ร่วมรายการในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา เช่น วัด โบสถ์ วิหาร หรือสถานที่เฉพาะ เช่น พระราชวัง พระที่นั่ง รวมถึงการร่วมกิจกรรมบางประเภท เช่น งานศพ ทำบุญใส่บาตร เวียนเทียน

1.14 การผลิตรายการประเภทปิกนกะ (Variety) หรือ Talk Show ผู้ผลิตควรกำหนดระดับความเหมาะสมของรายการที่ชัดเจนเป็นระดับเดียวตลอดอายุการออกอากาศของรายการตามจุดประสงค์และกลุ่มเป้าหมายก่อนการผลิต แม้ว่าแต่ละตอนที่ออกอากาศ (Episode) หรือแต่ละช่วง (Segment) ของรายการในตอนนั้นๆ อาจมีเนื้อหาที่แตกต่างกัน โดยผู้ผลิตต้องควบคุมภาพเสียงและเนื้อหาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของระดับความเหมาะสมที่กำหนดด้วย

1.15 การนำเสนอข่าว ในลักษณะพูดคุย วิเคราะห์วิจารณ์ มีการแสดงความคิดเห็นของพิธีกรหรือผู้ร่วมรายการ ซึ่งอาจมีการชี้นำชักจูงโน้มน้าวให้ผู้ชมคล้อยตามหรือขัดแย้ง หรือ

มีการพาดพิงถึงบุคคลที่สาม ขอให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานีฯ ว่าสมควรต้องเป็นรายการที่ต้องมีการจัดระดับความเหมาะสมหรือไม่

1.16 การพิจารณากำหนดความเหมาะสมระดับ ด และ ท ผู้ผลิตควรคำนึงถึงจุดประสงค์ของรายการ เนื้อหาหลักที่นำเสนอ และกลุ่มเป้าหมายของผู้ชมประกอบกัน ทั้งนี้ ผู้ผลิตควรคำนึงว่า การนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาในรายการระดับ ท จะต้องให้ผู้ชมที่เป็นเด็กและเยาวชนสามารถรับชมได้ตามลำพังอย่างปลอดภัยด้วย เช่น รายการที่มีเนื้อหาและกลุ่มเป้าหมายหลัก เป็นกลุ่มวัยรุ่นหรือผู้ชมที่มีอายุ 12 ปีขึ้นไป และมีประเด็นด้านพฤติกรรมและความรุนแรง ด้านภาษา และเรื่องเพศในระดับ 1 ควรจัดอยู่ในระดับ ท เป็นต้น

1.17 การพิจารณากำหนดความเหมาะสมของรายการแต่ละระดับ ต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบในทุกประเด็น โดยให้ถือระดับที่สูงที่สุดของประเด็นใดประเด็นหนึ่งเป็นหลัก เช่น รายการที่มีประเด็นด้านพฤติกรรมและความรุนแรงในระดับ 1 ประเด็นด้านภาษาในระดับ 2 และประเด็นเรื่องเพศในระดับ 1 จะต้องจัดความเหมาะสมอยู่ในระดับ น13 เนื่องจาก ประเด็นด้านภาษาระดับ 2 จัดอยู่ในระดับ น13 แม้ว่าประเด็นด้านพฤติกรรมและความรุนแรง และเรื่องเพศจะอยู่ในระดับ 1 เท่ากับรายการในระดับ ท ก็ตาม

1.18 การนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับค่านิยมเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมไทย เช่น การนอกใจคู่สมรส การมีภรรยาหลายคน การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับหลายคนในเวลาเดียวกัน หรือการมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนเวลาและวัยอันควร ในรายการระดับ ท และ น 13 ซึ่งสามารถนำเสนอได้ในกรณีที่เป็นไปตามบริบทของเรื่อง หรือเค้าโครงเรื่องเดิมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้นั้น ผู้ผลิตต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ ที่จะไม่นำเสนอในลักษณะชี้นำ ชักจูง และเป็นองค์ประกอบที่พบบ่อย โดยควรพิจารณาวิธีในการนำเสนอ และพยายามหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพ และเสียงที่แสดงถึงพฤติกรรมเกี่ยวกับค่านิยมที่ไม่เหมาะสม ประกอบกับ การแสดงออกถึงการมีสัมพันธ์ภาพทางเพศ หรือกิริยาท่าทางที่สื่อความหมายทางเพศด้วย เช่น ประเด็นการนอกใจคู่สมรส ผู้ผลิตอาจสื่อให้ผู้ชมเข้าใจด้วยบทสนทนา หรือพฤติกรรมอื่นๆ ของตัวละครแทน เช่น นั่งรดไปด้วยกัน จูงมือเดินเข้าห้อง ฯลฯ โดยไม่มีภาพการแสดงออกถึงการมีสัมพันธ์ภาพทางเพศ ที่จะส่งผลให้ผู้ชมเกิดความรู้สึก เช่น การไถ่โลม ลูบไล้ หรือกอดจูบ เป็นต้น

1.19 ในการจัดระดับความเหมาะสมของรายการ ผู้ผลิตควรคำนึงถึงผลกระทบพัฒนาการและประโยชน์สุขของผู้ชมเป็นหลัก โดยเฉพาะผู้ชมที่เป็นเด็กและเยาวชน หากเนื้อหาที่นำเสนอในรายการ มีประเด็นที่อาจล่อแหลม หรือเสี่ยงต่อประโยชน์สุข และความปลอดภัยทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และศักดิ์ศรี ของเด็กและเยาวชน ผู้ผลิตควรพิจารณาจัดความเหมาะสมของรายการนั้นในระดับ น13 น18 หรือ จ เพื่อให้ผู้ชม และผู้ปกครองระมัดระวัง คอยให้คำแนะนำและไม่ปล่อยให้เด็กและเยาวชนรับชมตามลำพัง

1.20 รายการบันทึกที่มีความยาวไม่เกิน 5 นาที ไม่ว่าจะประเภทสาระความรู้หรือบันทึกผู้ผลิตและสถานีควรพิจารณาถึงรูปแบบ เนื้อหาของรายการ ตลอดจนภาพและเสียงที่นำเสนอว่าจำเป็นต้องมีการจัดระดับความเหมาะสมหรือไม่ หากเป็นรายการที่มีเนื้อหา ภาพหรือเสียงที่อาจส่งผลกระทบต่อผู้ชม โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ก็ควรมีการกำหนดระดับความเหมาะสม ทั้งนี้โดยขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของทางสถานีฯ

2. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับผู้ผลิตรายการระดับ “ป” และ “ค”

2.1 ไม่ควรใช้เทคนิคพิเศษ เช่น ภาพซ้ำ (Repeat) ภาพช้า (Slow) เอฟเฟกต์ (Effect) รวมทั้งเสียงประกอบ เพื่อเพิ่มความตื่นเต้น ระทึกขวัญ สยองขวัญ เช่น เสียงดนตรีเร่งเร้าอารมณ์ ก่อนการทำร้าย เสียงระเบิด ฯลฯ

2.2 ไม่ควรนำเสนอเนื้อหาและภาพเกี่ยวกับความรุนแรง ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง หรือในลักษณะที่ทำให้เห็นว่าเป็นเรื่องปกติ สนุกสนาน หรือตลกขบขัน รวมถึงเหตุการณ์ที่เด็กหรือผู้หญิงตกเป็นเหยื่อ เช่น ความรุนแรงภายในครอบครัว ตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะคล้ายกับพ่อแม่ ความรุนแรงต่อสัตว์เลี้ยง การบันดาลโทสะในที่สาธารณะ ฯลฯ

2.3 ไม่ควรแสดงให้เห็นขั้นตอนวิธีการกระทำในฉากที่ใช้ความรุนแรง หรือการกระทำผิด

2.4 ไม่ควรนำเสนอภาพการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการใช้สารเสพติด

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ชมและผู้ปกครอง

3.1 เด็กที่มีอายุน้อยกว่า 3 ปี ไม่ควรรับชมโทรทัศน์

3.2 ควรรับชมโทรทัศน์ตามลำพัง และไม่ควรถังโทรทัศน์ไว้ในห้องนอนของเด็ก

3.3 การรับชมโทรทัศน์อย่างไม่เหมาะสม อาจส่งผลด้านลบต่อการพัฒนาการเรียนรู้ และการรับรู้ของเด็ก และผู้ปกครองควรจำกัดเวลาในการชมโทรทัศน์ของเด็ก ให้เหมาะสมและสมดุล กับการทำกิจกรรมอื่นๆ ทั้งกิจกรรมในครอบครัว และการเรียน โดยควรกำหนดเวลาในการชมโทรทัศน์สำหรับเด็กเพียง 1-2 ชั่วโมงต่อวัน

3.4 ผู้ปกครองควรเป็นตัวอย่างที่ดีในการดูและเลือกเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ มีส่วนร่วมในการรับชมโทรทัศน์และบริโภคสื่อของเด็ก ส่งเสริมให้มีการชมโทรทัศน์ร่วมกันในครอบครัว เพื่อให้มีโอกาสนพูดคุย แนะนำ ชี้แจง เกี่ยวกับเนื้อหาของรายการ โดยเฉพาะเรื่องพฤติกรรมและความรุนแรงในสื่อ และกลยุทธ์ทางการตลาดในโฆษณา และส่งเสริมประสบการณ์เชิงบวกในการชมโทรทัศน์ภายในครอบครัว

3.5 ผู้ปกครองควรตรวจสอบรายการโทรทัศน์ที่เด็กได้รับชม โดยเรียนรู้ระบบการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ และสื่อต่างๆ เพื่อประโยชน์ในการเลือกสื่อที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

3.6 ผู้ปกครองควรพัฒนานิสัยในการบริโภคสื่อที่ดีให้แก่เด็ก ตั้งแต่อ่อนเข้าโรงเรียน และควรพิจารณาพฤติกรรมในการบริโภคสื่อของตนเอง เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก

3.7 ผู้ปกครองไม่ควรใช้โทรทัศน์เป็นเครื่องมือในการให้รางวัล หรือลงโทษเด็ก เมื่อเด็กทำผิด รวมทั้งใช้โทรทัศน์ในการเป็นพี่เลี้ยงเด็ก เพราะจะเป็นการเน้นให้เด็กเห็นความสำคัญในการดูโทรทัศน์มากเกินไป

3.8 ผู้ปกครองควรสร้างบรรยากาศ กระตุ้นและเปิดโอกาสให้เด็กซักถาม ข้อสงสัย หรือประเด็นที่เกิดขึ้นจากการดูโทรทัศน์ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรง เรื่องเพศและยาเสพติด เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ รับรู้และเข้าใจอย่างถูกต้อง

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

โรงเรียนในสังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขต 1 มีโรงเรียนทั้งหมด 188 โรงเรียน ประกอบด้วย

โรงเรียนที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 147 โรงเรียน

โรงเรียนที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 40 โรงเรียน

โรงเรียนที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1 โรงเรียน

ในเขต 9 อำเภอ คือ อำเภอพระนครศรีอยุธยา อำเภอท่าเรือ อำเภอนครหลวง อำเภอภาชี อำเภอบางปะหัน อำเภอมั่นน้อย อำเภออุทัย อำเภอมหาราช และอำเภอบ้านแพรก

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายการโทรทัศน์

งานวิจัยในประเทศ

จิรพรรณ นิสสา (2541: 71-72) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ปกครองและพฤติกรรมการดูโทรทัศน์กับพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยในเขตการศึกษา 6 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคลของผู้ปกครอง

1. ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีการปริญญาตรี ร้อยละ 40 ระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 23.4 และสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 3.5

อาชีพของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพรับราชการ ร้อยละ 39.4 ค้าขาย ร้อยละ 19.9 และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 2.5

รายได้ของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่ตอบแบบสอบถาม มีรายได้สูงกว่า 12,900 บาท ร้อยละ 19.9 และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 49 และมีรายได้ 7,901-12,900 บาท ร้อยละ 30.4 และรายได้น้อยกว่า 7,901 บาท ร้อยละ 20.6

2. พฤติกรรมการดูโทรทัศน์ของเด็กปฐมวัย

2.1 เด็กใช้เวลาในการดูโทรทัศน์เฉลี่ย 26.86 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เด็กใช้เวลาช่วงเย็นมากที่สุด (15.30-18.30 น.) มากที่สุด ร้อยละ 45.13 และ วันเสาร์-อาทิตย์ เด็กจะใช้เวลาในช่วงเช้ามากที่สุด (06.00-08.00 น.) ร้อยละ 46.15

2.2 รายการโทรทัศน์ที่เด็กสนใจและชอบมาก คือ การ์ตูนโทรทัศน์ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.68 รองลงมาคือรายการเด็ก มีค่าเฉลี่ย 2.99 สำหรับรายการที่เด็กชอบน้อยที่สุด คือ รายการภาพยนตร์โทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ย 1.90

3. เด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองมีปัจจัยลักษณะแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการดูโทรทัศน์ ด้านจำนวนเวลาที่ใช้ในการดูโทรทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับรายการโทรทัศน์ที่เด็กชอบนั้น พบว่ามีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. พฤติกรรมการดูโทรทัศน์ของเด็ก มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยเห็นด้วยว่าการดูโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมทางสังคมด้านการพูด แต่ไม่แน่ใจด้านการเล่น

กฤษฎา รุ่งเรือง (2548: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์คุณธรรมที่ปรากฏในบทภาพยนตร์การ์ตูนโทรทัศน์เรื่อง “ปลาบู่ทอง” ผลการศึกษาพบว่า คุณธรรมที่ปรากฏเด่นชัดจากบทภาพยนตร์การ์ตูนโทรทัศน์เรื่อง “ปลาบู่ทอง” จำนวน 62 ตอน ของบริษัท บรอดคาซท์ ไทยเทเลวิชั่น จำกัด ที่แพร่ภาพทางไทยทีวีสีช่อง 3 ในปีพ.ศ.2543 มี 6 ประการ คือ คุณธรรมในด้านเมตตากรุณา คุณธรรมในด้านความกตัญญูกตเวที คุณธรรมในด้านความขยันหมั่นเพียร คุณธรรมในด้านความอดทนอดกลั้น คุณธรรมในด้านความเป็นผู้มีสัมมาคารวะ และคุณธรรมในด้านความสามัคคี โดยศึกษาพฤติกรรมและภาษาของตัวละคร

คุณธรรมที่ปรากฏจากพฤติกรรมและภาษาของตัวละครในบทภาพยนตร์การ์ตูนโทรทัศน์เรื่อง “ปลาบู่ทอง” ที่พบมากที่สุด คือ คุณธรรมในด้านเมตตากรุณา ส่วนคุณธรรมที่พบน้อยที่สุด คือ คุณธรรมในด้านความขยันหมั่นเพียร

อภิรมย์ กระแสร์ฉาย (2549: 77) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามด้านการพูด และด้านการเล่นโดยรวม ผลการศึกษาพบว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายด้านโดยรวม พบว่า

1. ด้านการพูด ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ส่วนรายข้อที่

ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน

2. ด้านการเล่น ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์

มัทยวีร์ หนังสือ (2549: 82-83) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการดูโทรทัศน์และความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กอายุ 3-11 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร. ผลการวิจัยพบว่า

1. เมื่อศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ (จำนวนเวลาในการดูโทรทัศน์) ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม อายุ เพศ และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า เด็กอายุ 6-11 ปี ใช้เวลาเฉลี่ยในการดูโทรทัศน์ 33.07 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งมากกว่าเด็กอายุช่วง 3-5 ปี ซึ่งใช้เวลาเฉลี่ยในการดูโทรทัศน์ 25.75 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยเพศชายใช้เวลาเฉลี่ยในการดูโทรทัศน์สูงสุด 30.65 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งมากกว่าเพศหญิง ซึ่งใช้เวลาเฉลี่ยในการดูโทรทัศน์ 28.17 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีใช้เวลาเฉลี่ยในการดูโทรทัศน์ 34.86 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งมากที่สุด รองลงมาคือ เด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีใช้เวลาเฉลี่ยในการดูโทรทัศน์ 28.90 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และเด็กที่ใช้เวลาในการดูโทรทัศน์ต่ำที่สุด คือ เด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษามีระดับสูงกว่าปริญญาตรีใช้เวลา เฉลี่ย ในการดูโทรทัศน์ 27.40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

2. ในระดับอายุ 3-5 ปี เพศชายมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 47.37 คะแนน และเพศหญิงมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 49.86 คะแนน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 48.84 คะแนน และเด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 48.07 คะแนน และเด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษามีระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 51.69 คะแนน

ในระดับอายุ 6-11 ปี เพศชายมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 44.99 คะแนน และเพศหญิงมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 52.21 คะแนน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 47.74 คะแนน และเด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 48.67 คะแนน และเด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษามีระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์โดยเฉลี่ย 49.24 คะแนน

3. เด็กในช่วงอายุ 3-5 ปีมีพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ (จำนวนเวลาในการดูโทรทัศน์) แตกต่างจากเด็กในช่วงอายุ 6-11 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เพศชาย มีพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ (จำนวนเวลาในการดูโทรทัศน์) ไม่แตกต่างจากเพศหญิง

5. ระดับการศึกษาของผู้ปกครองที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ (จำนวนเวลาในการดูโทรทัศน์) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า กลุ่มเด็กที่มีผู้ปกครองมีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมีจำนวนเวลาในการดูโทรทัศน์น้อยกว่าในกลุ่มเด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีและกลุ่มเด็กที่มีผู้ปกครองมีการศึกษาอยู่ในระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีจำนวนเวลาในการดูโทรทัศน์น้อยกว่าในกลุ่มเด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. ในระดับอายุ 6-11 ปี เพศชาย มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างจากเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยเพศหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์มากกว่าเพศชาย ส่วนในระดับอายุ 3-5 ปี เพศชาย มีความฉลาดทางอารมณ์ไม่แตกต่างจากเพศหญิง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2

7. ในทั้งระดับอายุ 3-5 ปี และ 6-11 ปี กลุ่มเด็กในครอบครัวที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความฉลาดทางอารมณ์ไม่แตกต่างกัน

8. พฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ (จำนวนเวลาในการดูโทรทัศน์) ของเด็กอายุ 3-5 ปี มีความสัมพันธ์ทางลบกับความฉลาดทางอารมณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ (จำนวนเวลาในการดูโทรทัศน์) ของเด็กอายุ 6-11 ปี มีความสัมพันธ์ทางลบกับความฉลาดทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณัฐยา อธิพุลสวัสดิ์ (2550: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการรับรู้ของผู้บริโภคที่มีต่อการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์กับกลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ระดับการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า อาชีพเป็นพนักงาน/ลูกจ้างบริษัท และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่าหรือเทียบเท่า 10,000 บาท

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสัญลักษณ์ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า รายละเอียดของสัญลักษณ์มีความเหมาะสม

3. การประชาสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งเคยได้รับการประชาสัมพันธ์การจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์ และส่วนใหญ่ได้รับการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อโทรทัศน์ มีเพียงส่วนน้อยที่ได้รับจากสื่อหนังสือพิมพ์ สื่ออินเทอร์เน็ต สื่อวิทยุ และสื่อการเรียนการสอนในโรงเรียน

4. การรับรู้ที่มีต่อการจัดระดับความเหมาะสม กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้โดยรวมต่อการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์กับกลุ่มผู้ชมอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า รายข้อที่กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อยู่ในระดับมาก ได้แก่ การรับรู้ว่าการแสดงสัญลักษณ์ก่อนเข้ารายการ การรับรู้ว่าการประกาศความหมายของสัญลักษณ์ระหว่างการแสดงสัญลักษณ์ก่อนเข้ารายการ การรับรู้ว่าการแสดงสัญลักษณ์ระหว่างรายการที่มุมซ้ายด้านล่างของจอภาพ การรับรู้ว่าการแสดงสัญลักษณ์ในรายการที่ออกอากาศทางช่อง Free TV เท่านั้น และการรับรู้ว่าการแสดงสัญลักษณ์เป็นการแนะนำถึงความเหมาะสมของรายการกับช่วงอายุของกลุ่มผู้ชม

รายข้อที่กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การรับรู้ว่าในรายการข่าวและสถานการณ์ปัจจุบันไม่มีการแสดงสัญลักษณ์ และการรับรู้ว่าในรายการถ่ายทอดสดไม่มีการแสดงสัญลักษณ์ และรายข้อที่กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อยู่ในระดับน้อย กลาง ได้แก่ การรับรู้ว่าการแสดงสัญลักษณ์ในรายการที่มีความยาวมากกว่า 15 นาที

5. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.58 คะแนน จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน

6. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสัญลักษณ์ มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ที่มีต่อการจัดระดับความเหมาะสม โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในระดับค่อนข้างต่ำ

7. การได้รับการประชาสัมพันธ์มีผลต่อการรับรู้การจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์ แต่ไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์

8. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ด้านอายุ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ และรายได้มีผลต่อการรับรู้การจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์ ในขณะที่เพศไม่มีผลต่อการรับรู้การจัดระดับความเหมาะสม

9. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์

งานวิจัยต่างประเทศ

ชแรมม์ ไลน์และปาร์คเกอร์ (DeFleur; Dennis; & Everette. 2002: 442-444; citing Schramm; Lyle; & Paeker. 1960) ได้ศึกษาการใช้โทรทัศน์ของเด็ก โดยเชื่อว่าเด็กที่ใช้สื่อเพื่อสนองความพึงพอใจของตนเอง ซึ่งพบว่าแบบแผนการดูโทรทัศน์ของเด็กมีความแตกต่างกันไปตามช่วงอายุ เช่น เด็กอายุ 8 ปี จะดูโทรทัศน์เฉลี่ยมากกว่าวันละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งรสนิยมในรายการโทรทัศน์ก็จะแตกต่างกันไปตามอายุ เพศ และระดับสติปัญญาของเด็ก แต่ละครอบครัวของเด็กจะเป็นอิทธิพลสำคัญต่อรสนิยมดังกล่าว ซึ่งเด็กในชนชั้นกลางมีแนวโน้มชอบเนื้อหาเหมือนจริงหรือรายการที่เนื้อหาเป็นประโยชน์ในการทำให้ตัวเองพัฒนาขึ้น เด็กในชนชั้นแรงงานมักชอบชมรายการบันเทิงหรือแนวเพ้อฝัน

พาส์มาร์กีนและเรย์เบิร์น (1976) ได้วิจัยเกี่ยวกับสื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ โดยการศึกษาความคาดหวังและความพึงพอใจในการรับชมโทรทัศน์ด้านการศึกษา ในรัฐเคนตักกี ด้วยการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวเองจำนวน 526 คน โดยวัดค่าความคาดหวังจากการดูโทรทัศน์ว่า รายการโทรทัศน์จะช่วยผ่อนคลายความเครียด ช่วยให้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ช่วยในการเป็นสื่อสัมพันธ์ ช่วยให้ลิ้มปัญหาต่างๆ ช่วยฆ่าเวลา เป็นเพื่อนแก้เหงา และเพื่อความบันเทิง เขาพบว่า ความคาดหวังและความพึงพอใจของผู้ชมมีความแตกต่างกันสูง และมีความสัมพันธ์ในเชิงลบ คือ ความคาดหวังสูง-ความพึงพอใจต่ำ หรือ ความคาดหวังต่ำ-ความพึงพอใจสูง

โรนอลด์ เจ คอมเพซี (นงเยาว เกียรติวิชัยงาม (2550: 28) อ้างอิง Ronald J. Compesi. 1980) ศึกษาผู้ชมรายการโทรทัศน์ภาคกลางวัน โดยใช้วิธีการจัดกลุ่มของความพึงพอใจที่ได้รับ จากผู้ชมทั้งหมด 52 รายการเพื่อจัดรวมเป็นกลุ่มใหญ่ๆ 7 กลุ่ม และตีความหมาย ความสำคัญของแต่ละกลุ่ม รวมทั้งความสัมพันธ์กับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ หาค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม ปัจจัยบนฐานของค่าเฉลี่ย ปัจจัยทั้งหมดได้ผลคือ กลุ่มปัจจัยที่จัดแบ่งได้เป็น 7 กลุ่มใหญ่ๆ คือ ผู้ชมที่ชมเพื่อ 1. ได้รับความบันเทิง 2. ชมเพราะเป็นนิสัยเป็นกิจวัตรอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวัน 3. ดูเพราะอยู่ในช่วงเวลาที่สะดวกจะดู 4. ดูเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ทางสังคมในการติดต่อกับคนอื่น รวมทั้งการดูกับเพื่อนและนำไปพูดคุยกับเพื่อนด้วย 5. ดูเพื่อเป็นการพักผ่อนหรือหลีกเลี่ยงปัญหา เพื่อลดความตึงเครียด 6. เพื่อหลีกเลี่ยงความเบื่อหน่าย ดูเพราะเบื่อหรือไม่มีอะไรทำ หรือไม่มีรายการที่มีค่าพอจะดูในเวลาเดียวกันนั้น 7. ดูเพื่อสำรวจความจริงหรือเพื่อหาคำแนะนำเพื่อช่วยแก้ปัญหาของผู้ดูหรือใช้เป็นแหล่งอ้างอิงที่เป็นบุคคล ช่วยให้ผู้ดูเข้าใจชีวิตของตนเองและชีวิตของคนอื่นๆ หรือใช้สะท้อนความเป็นจริงทางสังคม กลุ่มของความพึงพอใจต่างๆ เหล่านี้ จะช่วยเป็นประโยชน์ที่ชี้ให้เห็นว่า ผู้ชมรายการโทรทัศน์ที่เป็นรายการชุดนั้น ชมรายการเหล่านั้นเพื่อตอบสนองความพึงพอใจในด้านใดบ้าง

เวนเนอร์ (Wenner. 1986) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความคาดหวังหรือความพึงพอใจที่ได้รับจากการชมโทรทัศน์ โดยการศึกษาการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจในด้านความต้องการ ฝ่าสังเกตุเพื่อติดตามข่าวสารด้านความบันเทิง/พักผ่อนหย่อนใจ การใช้ประโยชน์ระหว่างบุคคลปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยอ้อมรวม 12 รายการ เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ สุ่มตัวอย่างผู้ชมทางโทรทัศน์จากเมืองไอโอวา จำนวน 306 คน พบว่า ความพึงพอใจที่ได้รับจากการชมโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังจากการชมโทรทัศน์โดยความพึงพอใจด้านต่างๆ ดังกล่าว จะมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในเรื่องเดียวกันและไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในเรื่องต่างกัน

ฮุสตันและคณะ (Huston; et al. 1992: 1-9) ได้กล่าวถึงบทบาทของโทรทัศน์ในสังคมอเมริกาว่า โทรทัศน์ได้แสดงบทบาทสำคัญในชีวิตทั้งเด็กและผู้ใหญ่ในสังคม บ่อยครั้งที่เด็กต้องดูรายการที่คนอื่นเลือกให้ ซึ่งโทรทัศน์นั้นมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาด้านต่างๆ ของมนุษย์ เช่น ทักษะคิด อารมณ์ พฤติกรรมทางสังคม สติปัญญา ฯลฯ เนื่องจากโทรทัศน์นั้นเต็มไปด้วยละครเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ต่างๆ ของมนุษย์ เช่น

เกี่ยวกับครอบครัว ความรัก การแก้ปัญหา ฯลฯ ซึ่งผู้ชมจะนำบางส่วนของเนื้อหาและจินตนาการไปใช้ ปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ซึ่งแม้ว่าโทรทัศน์จะถูกออกแบบมาเพื่อความบันเทิงแต่ก็ยังเสนอโอกาสในการเรียนรู้ ขยายประสบการณ์ต่างๆของมนุษย์ และศักยภาพในการสอนเด็กทั้งในแง่ความรู้และทักษะทางสังคม ซึ่งอิทธิพลของโทรทัศน์ที่ทั้งแง่บวกและลบต่อผู้ชม ไม่ได้ดีหรือเลวอย่างถาวร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดของรายการและตัวผู้ชมเอง ดังมีนักวิชาการหลายท่านมีความเห็นเกี่ยวกับโทรทัศน์ ซึ่งสรุปเป็นสมมติฐานเบื้องต้นได้ว่า 1. โทรทัศน์เป็นสื่อเพื่อการศึกษา เพราะโทรทัศน์มักให้มากกว่าความบันเทิง ซึ่งแม้ว่าโทรทัศน์นั้นถูกออกแบบมาเพื่อความบันเทิง แต่มักมีเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ธรรมชาติและคุณค่าต่างๆในสังคมซึ่งมีอิทธิพลต่อทัศนคติ ค่านิยมและการกระทำของผู้ชม และยังเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโลก 2. บ่อยครั้งที่โทรทัศน์มีอิทธิพลต่อผู้ชม เช่นที่ กรีนเบอร์เกอร์ (Huston: et al. 1992:6; citing Greenberg. 1988) ได้กล่าวว่า เป็นอิทธิพลที่เกิดขึ้นอย่างนุ่มนวลแบบเนียนและเป็นการสะสมทีละน้อยเหมือนกับน้ำที่หยด จึงทำให้เกิดการสะสมจากความถี่และความซ้ำจากเนื้อหา มีผลต่อความเชื่อ ทัศนคติ ซึ่งโลกเพื่อฝันจากสื่อสามารถปลูกฝังมุมมองของโลกความเป็นจริงได้อย่างแบบเนียน 3. ผลลัพธ์ของโทรทัศน์ที่มีต่อแต่ละบุคคลนั้น ขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะและจุดมุ่งหมายของผู้ชมเท่าๆกับเนื้อหาที่ผู้ชมได้เปิดรับ ซึ่งเป็นผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมและสื่อ เช่น ระดับความเข้าใจ ทัศนคติ ประโยชน์จากเนื้อหาที่กระทบความรู้สึกของผู้ชม และยังขึ้นอยู่กับการแทรกแซง เช่น พ่อแม่ความรู้เท่าทันสื่อที่เด็กถูกสอน นอกจากนี้ยังกล่าวว่ครอบครัวเป็นศูนย์รวมของรายการที่ได้รับ ความนิยมสูงสุดทั้งหลาย และการแสดงออกของแต่ละครอบครัวที่มีต่อโทรทัศน์เด็กและพ่อแม่มีความเหมือนกันในการใช้โทรทัศน์เป็นแหล่งแบบอย่างของปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวและพ่อแม่มีความสำคัญอย่างมากในนิสัยการดูโทรทัศน์ของลูก

สิงฮาล์และโรเจอร์ (สมฤทัย กล่อมน้อย. 2547: 19-20; อ้างอิงจาก Singhal; Rogers. 1999: Abstract) ได้วิเคราะห์ว่า รายการละครโทรทัศน์สามารถทำหน้าที่และมีศักยภาพสูงสุดในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของผู้ชม และวิเคราะห์คุณลักษณะละครโทรทัศน์ที่สามารถกระตุ้นใจผู้ชมได้และพบลักษณะดังนี้ 1. ละครโทรทัศน์ช่วยให้ผู้ชมปลดปล่อยอารมณ์ (Emotional Release) โดยผ่านการดำเนินเรื่องและการกระทำของตัวละคร ทำให้ผู้ชมได้หัวเราะ ร้องไห้ แปลกใจ ตื่นเต้นกับเหตุการณ์ที่พลิกผันอย่างเหนือความคาดหมาย 2. ละครโทรทัศน์ให้โอกาสผู้ชมได้เติมเต็มจินตนาการ (Fantasy Fulfillment) ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ (ตามหลักจิตวิเคราะห์เรียกว่า Wishful Thinking) ในขณะที่โลกที่เป็นจริงในชีวิตประจำวันนั้น ข้ำชาขาดสีสัน การนั่งดูละครโทรทัศน์จึงเป็นเหมือนการเปิดโลกที่มี สีสันสดใสแห่งจินตนาการให้ผู้ชมได้สัมผัสด้วยประสบการณ์ 3. ละครโทรทัศน์เปิดโอกาสให้ผู้ชมได้ค้นหาข้อมูลและคำแนะนำตัวละครที่ตนชอบ ว่าตัวละครในบทบาทที่ชื่นชอบนั้น จะมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างไร เพื่อจะได้นำมาพิจารณาปรับใช้กับชีวิตจริงของตนเอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ปกครองของนักเรียนอนุบาลจากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ปกครองของนักเรียนอนุบาลจากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 100 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย จากโรงเรียนจำนวน 5 โรงเรียน

1. โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวนทั้งหมด 188 โรงเรียน คัดเลือกโรงเรียนที่มีชั้นอนุบาล 1-2 มีจำนวน 188 โรงเรียน
 2. สุ่มเลือกโรงเรียนที่มีชั้นอนุบาล 1-2 จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบ่อแร่ โรงเรียนบ้านข่อยโทน โรงเรียนวัดมเหยงค์ โรงเรียนวัดวังแดงเหนือ และโรงเรียนวัดแค
 3. สุ่มเลือกห้องเรียนชั้นอนุบาล 1-2 โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 5 ห้องเรียน
 4. สุ่มเลือกผู้ปกครองนักเรียนจำนวน 20 คน ในแต่ละห้องเรียนจาก 5 ห้องเรียน
- รวมทั้งสิ้นจำนวน 100 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ปกครอง ได้แก่ อายุของผู้ปกครอง จำนวนบุตร ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ 1. ด้านพฤติกรรม 2. ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ 3. ด้านการใช้ภาษา โดยลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open End) ให้ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์

การสร้างเครื่องมือในการการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ทั้งในและต่างประเทศ

2. นำข้อมูลที่ได้ มาสร้างเครื่องมือโดยกำหนดแบบสำรวจเป็น 3 ตอน ให้มีเนื้อหา ครอบคลุมวัตถุประสงค์ ของการวิจัยทุกด้านประกอบด้วย

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ปกครอง ได้แก่ อายุของผู้ปกครอง จำนวนบุตร ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ 1. ด้านพฤติกรรม 2. ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ 3. ด้านการใช้ภาษา โดยลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความคิดเห็นของผู้ปกครอง เจริญปริมาณความเข้มข้นของความมากน้อยในการแสดงออกดังนี้

5 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open End) ให้ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบสำรวจที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบข้อคำถามและคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ได้แก่

1.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัครวิทย์ โพชะเรือง อาจารย์ประจำสาขาวิชาเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

1.2 อาจารย์อรรถพรณ รัตนวงศ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

1.3 อาจารย์สืบศักดิ์ น้อยดัด อาจารย์ประจำโรงเรียนอนุบาลลพบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

โดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับข้อกระทงโดยใช้วิธี IOC (Item Objective Congruence Index) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ 2540 : 108-109) และนำมาแก้ไขปรับปรุงอีกครั้งหนึ่ง

2. ผู้วิจัยไปทดลองใช้ (Try-Out) กับผู้ปกครองของนักเรียนอนุบาลในโรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี เขต 1 จำนวน 30 คน ได้แก่โรงเรียนวัดลาดหญ้า

3. แล้วนำข้อมูลการตอบแบบสำรวจไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α = Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach 1974: 161) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.83

4. จากนั้นจึงนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังคณะครูผู้สอนในโรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

2. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจไปยังโรงเรียนทั้ง 5 โรงเรียน โดยผู้วิจัยนำแบบสำรวจเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน - เดือนธันวาคม 2557 ส่งแบบสำรวจไปจำนวน 100 ฉบับ ได้รับข้อมูลกลับมาทั้งสิ้น 100 ฉบับ

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับมาทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลทุกฉบับ มีความสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสำรวจที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วนำข้อมูลทั้งหมดมาจัดระบบข้อมูลเพื่อประมวลข้อมูลและดำเนินการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ปกครองผู้ตอบแบบสำรวจ โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage)

2. การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยได้กำหนดการแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ตามแนวคิดของเบสท์ (Best, 1977: 179) ดังมีรายละเอียดดังนี้

4.50 - 5.00 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับ มากที่สุด

3.50 - 4.49 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับ มาก

2.50 - 3.49 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับ ปานกลาง

1.50 - 2.49 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับ น้อย

1.00 - 1.49 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบตัวแปรที่มีคืออายุของผู้ปกครองโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)

4. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามปลายเปิดใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการประเมินครั้งนี้สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ

1 ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ โดยใช้สูตร (วาโร เพ็งสวัสดิ์. 2546: 95-96)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของ คะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณจากสูตรใช้สูตร (วาโร เพ็งสวัสดิ์. 2546: 96)

ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

x แทน คะแนน

$\bar{x}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum$ แทน ผลรวม

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาค่าคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของความเที่ยงตรงของเนื้อหาของแบบสำรวจ

IOC ใช้สูตรค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (พิสนุ พงศ์ศรี. 2549: 139) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับ
เนื้อหาหรือระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.2 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถาม ใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538: 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปร 2 กลุ่มขึ้นไป โดยหาความแปรปรวนแบบทางเดียว One-Way Analysis of Variance มีสูตรในการคำนวณดังนี้ (วาโร เพ็งสวัสดิ์. 2546: 125)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

เมื่อ	F	แทน	ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป
	MS_B	แทน	ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_W	แทน	ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์การสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงแบบเอฟ
SV	แทน	แหล่งความแปรปรวน
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของค่าความแตกต่างระหว่างข้อมูลและค่าเฉลี่ยของข้อมูล
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสอง
Sig	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจำแนกการนำเสนอข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานการณ์ภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ 1. ด้านพฤติกรรม 2. ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ 3. ด้านการใช้ภาษา

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย จำแนกตามอายุของผู้ปกครอง

อายุของผู้ปกครอง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
20-25 ปี	29	29.0
26-30 ปี	17	17.0
31-35 ปี	28	28.0
36 ปีขึ้นไป	26	26.0
รวม	100	100.0

จากตาราง 1 พบว่า สถานภาพของผู้ปกครองมีอายุระหว่าง 20-25 ปี มากที่สุด คือร้อยละ 29 และอายุระหว่าง 26-30 ปี น้อยที่สุด ร้อยละ 17

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย จำแนกตามจำนวนบุตรของผู้ปกครอง

จำนวนบุตร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 คน	30	30.0
2 คน	22	22.0
3 คนขึ้นไป	48	48.0
รวม	100	100.0

จากตาราง 2 พบว่า สถานภาพของผู้ปกครองมีบุตร 3 คน มากที่สุด คือร้อยละ 48 และมีบุตร 1 คน น้อยที่สุด ร้อยละ 30

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละคร
ในรายการโทรทัศน์ 1. ด้านพฤติกรรม 2. ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ 3. ด้านการใช้ภาษา

ตาราง 3 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านพฤติกรรม

ด้านพฤติกรรม	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. การแสดงที่สะเทือนใจ สะเทือนขวัญ	3.05	1.00	ปานกลาง
2. การแสดงที่ใช้ความรุนแรง	4.04	.345	มาก
3. การใช้คำพูดหยาบคาย	3.98	.375	มาก
4. ความรุนแรงแฝงอยู่ทั้งการแสดงออกทางวาจาและ การกระทำทางร่างกาย	1.93	.355	น้อย
5. การแสดงที่เสี่ยงอันตราย เช่น การกระโดดจากที่สูง	1.03	.300	น้อยที่สุด
6. การแสดงที่ใช้ความรุนแรงต่อสิ่งมีชีวิต เช่น สัตว์เลี้ยง เด็ก ฯลฯ	1.47	.702	น้อยที่สุด
7. การแสดงที่ใช้อาวุธในการต่อสู้กัน	3.93	.639	มาก
8. การแสดงที่กระทำผิดกฎหมาย การใช้สารเสพติด ของมีนเมา	3.88	.383	มาก
9. การแสดงที่ใช้การค้าประเวณี ชักจูงไปยังสถานที่ที่ ไม่เหมาะสมกับเด็ก เช่น ผับ บาร์ ฯลฯ	4.66	.623	มากที่สุด
10. การแสดงที่ดูหมิ่นเหยียดหยามเกี่ยวกับ เพศ ภาษา สถานะชนชั้น หรือการแสดงออกที่เกิดทัศนคติทางลบกับผู้อื่น	4.73	.446	มากที่สุด
รวม	3.27	0.51	น้อย

จากตาราง 3 พบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านพฤติกรรม ต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับน้อย เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การแสดงที่ดูหมิ่นเหยียดหยามเกี่ยวกับ เพศ ภาษา สถานะชนชั้น หรือการแสดงออกที่เกิดทัศนคติทางลบกับผู้อื่น ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การแสดงที่เสี่ยงอันตราย เช่น การกระโดดจากที่สูง

ตาราง 4 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ

ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. การแต่งกายที่ไม่เหมาะสมตามกาลเทศะ เช่น ใส่เสื้อสั้นเข้าวัดทำบุญ	3.93	.408	มาก
2. การแสดงออกทางเพศที่ก่อให้เกิดความรู้สึก กิริยาท่าทาง ที่ไม่เหมาะสม เช่น จูบ กอด	3.38	.508	ปานกลาง
3. การแสดงท่าเต้นยั่วยวน	3.94	.397	มาก
4. การแสดงที่เข้าถึงเนื้อถึงตัว	4.56	.608	มากที่สุด
5. การแสดงที่เป็นคู่รักกันในขณะที่แต่งตัวในชุดนักเรียน นักศึกษา	4.10	.389	มาก
6. การแสดงออกที่ยั่วยุทางเพศ	4.71	.537	มากที่สุด
7. การแสดงออกถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร	3.96	2.42	มาก
8. การแต่งตัววาบหวิว	3.92	.367	มาก
9. การแสดงที่ไม่ถูกกาลเทศะและประเพณี	4.05	.358	มาก
10. การแสดงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ	3.60	.852	มาก
รวม	4.02	1.03	มาก

จากตาราง 4 พบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ ต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับมาก เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การแสดงออกที่ยั่วยุทางเพศ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การแสดงออกทางเพศที่ก่อให้เกิดความรู้สึก กิริยาท่าทาง ที่ไม่เหมาะสม เช่น จูบ กอด

ตาราง 5 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการใช้ภาษา

ด้านการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. ภาษาที่ล่อแหลม หมิ่นเหม่ สื่อความหมายในทางลบภาษาที่ไม่สุภาพ	3.56	1.17	มาก
2. ภาษาที่ก้าวร้าว ดุหมั่น ลดทอนศักดิ์ศรีของผู้ฟัง	3.57	.977	มาก
3. ภาษาที่รุนแรงและเสียงดัง	3.54	.978	มาก
4. ภาษาที่ใช้ในการแสดงมีการปรุงแต่งคำพูดเพื่อเพิ่มอรรถรส เช่น คำพูดที่ด่าทอกัน	3.49	1.10	ปานกลาง
5. ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เข้าใจยากทำให้ยากที่จะจดจำและเข้าใจ	3.49	1.01	ปานกลาง
6. ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับรายการโทรทัศน์ตามอายุที่นักแสดงควรได้รับ	3.44	.891	ปานกลาง
7. ภาษาที่ใช้ขาดจริยธรรมของผู้ผลิตรายการ และเกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ผิดๆ ของเยาวชนจากการรับชมรายการโทรทัศน์	3.65	1.04	มาก
รวม	3.53	1.02	มาก

จากตาราง 5 พบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ ต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับมาก เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือภาษาที่ใช้ขาดจริยธรรมของผู้ผลิตรายการ และเกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ผิดๆ ของเยาวชนจากการรับชมรายการโทรทัศน์ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับรายการโทรทัศน์ตามอายุที่นักแสดงควรได้รับ

ตาราง 6 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของ
ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ในภาพรวม

ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรม ของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ภาพรวม	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. ด้านพฤติกรรม	3.27	0.51	น้อย
2. ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ	4.02	1.03	มาก
3. ด้านการใช้ภาษา	3.53	1.02	มาก
โดยรวม	3.60	0.85	มาก

จากตาราง 6 พบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละคร
ในรายการโทรทัศน์ ในภาพรวม ต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับมาก เมื่อ
วิเคราะห์เป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านด้านการแสดงออกเรื่องเพศ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ
ด้านพฤติกรรม

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อ
พฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในการเปรียบเทียบสถานภาพส่วนบุคคล จำแนกด้วย อายุของ
ผู้ปกครอง จำนวนบุตรของผู้ปกครอง กับความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของ
ตัวละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพฤติกรรม ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ
ด้านการใช้ภาษา โดยมีสมมติฐานทางสถิติและผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางดังนี้

ตาราง 7 การทดสอบเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของ
ตัวละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกตามพฤติกรรมรายด้านของตัวละครในรายการโทรทัศน์

ความคิดเห็นของผู้ปกครองของ เด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของ ตัวละครในรายการโทรทัศน์						
	SV	SS	df	MS	F	Sig
1. ด้านพฤติกรรม	ระหว่างกลุ่ม	.228	3	.076	2.353	.077
	ภายในกลุ่ม	3.102	96	.032		
	รวม	3.330	99			
2. ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ	ระหว่างกลุ่ม	.694	3	.231	5.105	.003*
	ภายในกลุ่ม	4.353	96	.045		
	รวม	5.047	99			
3. ด้านการใช้ภาษา	ระหว่างกลุ่ม	2.181	3	.727	1.140	.337
	ภายในกลุ่ม	61.209	96	.638		
	รวม	63.390	99			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	.587	3	.196	2.423	.071
	ภายในกลุ่ม	7.748	96	.081		
	รวม	8.335	99			

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกตามอายุของผู้ปกครอง พบว่า โดยรวมผู้ปกครองที่มีอายุต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร ด้านพฤติกรรม และด้านการใช้ภาษา ไม่แตกต่างกัน

แต่มี 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ พบว่า อายุของผู้ปกครองต่างกันมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน ดังนั้น จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ fisher's LSD procedure ได้ผลแสดงดังตาราง 8

ตาราง 8 การทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการ fisher's LSD (Least Significant Difference) ของระดับความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ จำแนกตามอายุของผู้ปกครอง

อายุของผู้ปกครอง	อายุ 20-25 ปี	อายุ 26-30 ปี	อายุ 31-35 ปี	อายุ 36 ปีขึ้นไป
อายุ 20-25 ปี				
อายุ 26-30 ปี				
อายุ 31-35 ปี	.2033*			
อายุ 36 ปีขึ้นไป	.1761*			

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตาราง 8 พบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร ด้วยวิธี fisher's LSD (Least Significant Difference) พบว่า มี 2 คู่ ที่แตกต่างกัน ได้แก่ 1) อายุ 31-35 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ อายุ 20-25 ปี และ 2) อายุ 36 ปีขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ มากกว่า อายุ 20-25 ปี แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญที่ .05

ตาราง 9 การทดสอบเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัว
ละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกตามจำนวนบุตรของผู้ปกครอง

ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็ก ปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัว ละครในรายการโทรทัศน์						
	SV	SS	df	MS	F	Sig
1. ด้านพฤติกรรม	ระหว่างกลุ่ม	.161	3	.054	1.629	.188
	ภายในกลุ่ม	3.169	96	.033		
	รวม	3.330	99			
2. ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ	ระหว่างกลุ่ม	.196	3	.065	1.290	.282
	ภายในกลุ่ม	4.852	96	.051		
	รวม	5.047	99			
3. ด้านการใช้ภาษา	ระหว่างกลุ่ม	3.708	3	1.236	1.988	.121
	ภายในกลุ่ม	59.682	96	.622		
	รวม	63.390	99			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	.366	3	.122	1.469	.228
	ภายในกลุ่ม	7.968	96	.083		
	รวม	8.334	99			

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรม
ของตัวละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกตามจำนวนบุตรของผู้ปกครอง ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่องการสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนของสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำแนกตามอายุ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองของนักเรียนชาย-หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนรัฐบาลที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาปฐมวัยในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มาจาก 5 โรงเรียน โรงเรียนละ 20 คน รวม 100 คน

ประโยชน์ที่ได้รับการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยนี้ จะให้ประโยชน์แก่ผู้ปกครองและครู เพื่อเป็นข้อมูลในการพิจารณารายการให้สอดคล้องและเหมาะสมกับการเปิดรับสื่อหรือข่าวสารของเด็ก รวมถึงนำไปสู่การให้คำแนะนำที่สร้างสรรค์กับผู้ผลิตรายการและสถานีอันจะเป็นแนวทางให้เกิดความร่วมมือในการสร้างเนื้อหาในรายการโทรทัศน์ที่เป็นประโยชน์ต่อเด็ก

สมมติฐานในการวิจัย

ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยชาย-หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนรัฐบาลที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาปฐมวัย ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กับผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย ที่อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา จำนวน 5 โรงเรียน เลือกผู้ปกครองมาโรงเรียนละ 20 คน รวม 100 คน ซึ่งเก็บข้อมูลโดยการนำแบบสำรวจเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคม 2557 ส่งแบบสำรวจไปจำนวน 100 ฉบับ ได้รับข้อมูลกลับมาทั้งสิ้น 100 ฉบับ

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนของสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสร้างด้วยตนเอง มีความเชื่อมั่น .83 ประกอบด้วยคำถาม 3 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ปกครอง ได้แก่ อายุของผู้ปกครอง จำนวนบุตร ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ 1. ด้านพฤติกรรม 2. ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ 3. ด้านการใช้ภาษา โดยลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความคิดเห็นของผู้ปกครอง เติงปริมาณความเข้มข้นของความมากน้อยในการแสดงออกดังนี้

5 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open End) ให้ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เพื่อค้นหาค่าสถิติ ดังนี้

1. ข้อมูลสถานภาพวิเคราะห์โดยใช้การแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
2. ข้อมูลระดับความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนของสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนของสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนของสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 สรุปได้ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย
ผู้ปกครองมีอายุระหว่าง 20-25 ปี ร้อยละ 63 มีบุตร 3 คน ร้อยละ 48 มีบุตรอายุเฉลี่ย 4 ปี ร้อยละ 63
2. ความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนของสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 โดยรวม มีความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับมาก พบว่า ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยมีความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครด้านการแสดงออกเรื่องเพศเฉลี่ยสูงสุด ส่วนด้านพฤติกรรมมีความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครเฉลี่ยต่ำสุด
 - 2.1 ด้านพฤติกรรม พบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านพฤติกรรม ต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับน้อย เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การแสดงที่ดูหมิ่นเหยียดหยามเกี่ยวกับ เพศ ภาษา สถานะชนชั้น หรือการแสดงออกที่เกิดทัศนคติทางลบกับผู้อื่น ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การแสดงที่เสี่ยงอันตราย เช่น การกระโดดจากที่สูง
 - 2.2 ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ ต่อปริมาณความเข้มข้นของ

พฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับมาก เมื่อวิเคราะห์เป็นรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การแสดงออกที่ยั่วเยวทางเพศ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การแสดงออกทางเพศที่ก่อให้เกิดความรู้สึก กริยาท่าทาง ที่ไม่เหมาะสม เช่น จูบ กอด และผู้ปกครองที่มีอายุ 30-35 ปี และ อายุ 36 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการแสดงออกทางเพศแตกต่างจากผู้ปกครองที่มีอายุ 20-25 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.3 ด้านการใช้ภาษา ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ ต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับมาก เมื่อวิเคราะห์เป็นรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือภาษาที่ใช้ขาดจรรยาบรรณของผู้ผลิตรายการ และเกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ผิดๆ ของเยาวชนจากการรับชมรายการโทรทัศน์ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับรายการโทรทัศน์ตามอายุที่นักแสดงควรได้รับ

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 สรุปได้ ดังนี้

3.1 ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ มีระดับความคิดเห็นในเชิงปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร จำแนกตามอายุของผู้ปกครอง ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

แต่มีด้านการแสดงออกเรื่องเพศที่มีระดับความคิดเห็นในเชิงปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครแตกต่างกัน ได้แก่ 1) อายุ 31-35 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ มากกว่าอายุ 20-25 ปี 2) อายุ 36 ปีขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ มากกว่าอายุ 20-25 ปี

3.2 ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ มีระดับความคิดเห็นในเชิงปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร จำแนกตามจำนวนบุตรของผู้ปกครอง ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

อภิปรายผล

การศึกษาการสำรวจความคิดเห็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนของสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และจำแนกการอภิปรายได้ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย ผู้ปกครองมีอายุระหว่าง 20-25 ปี เฉลี่ย มีบุตร 3 คน อายุเฉลี่ย 4 ปี โดย ขวรัตน์ เชิดชัย (2537) พบว่า ผู้รับสารมีพฤติกรรมเปิดรับสื่อและข่าวสารตามแบบเฉพาะของแต่ละคนแตกต่างกันไป แรงผลักดันที่ทำให้บุคคลหนึ่งได้มีการเลือกรับสื่อนั้น

เกิดจากปัจจัยพื้นฐานหลายประการ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี อิทธิพลสวัสต์ (2550: 90) พบว่า ผู้บริโภคที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน ซึ่งประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีการรับรู้การจัดระดับความเหมาะสมแตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ของ ศุภร เสรีรัตน์ (2544: 147) ที่ได้กล่าวว่า การรับรู้ของผู้บริโภคเป็นเรื่องอัตวิสัยส่วนตัว (Consumer Perception is Subjective) คือเหตุการณ์อย่างเดียวกันหรือผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกัน ผู้บริโภค 2 คน จะรับรู้ถึงสิ่งดังกล่าวได้ไม่เหมือนกัน เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ การรับรู้เป็นเรื่องอัตวิสัยส่วนตัวที่อยู่ภายในของบุคคลแต่ละคนที่จะมีต่อสิ่งใดๆ ซึ่งอัตวิสัยส่วนตัวนี้จะมิอยู่ในจิตใจของบุคคล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุทินทร์ ปิแนบวง (2534: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การรับรู้ข่าวสารของประชาชนเขตชนบทและเขตเมืองในอำเภอสาวยบุรี จังหวัดปัตตานี เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับการรับรู้ข่าวสารของประชาชนที่มีอายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และเขตที่อยู่อาศัยต่างกัน จะมีการรับรู้ข่าวสารแตกต่างกัน

2. การสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ จากการศึกษาพบว่า ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยมีระดับความคิดเห็นในเชิงปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครโดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับปิยพร เศรษฐศิริไพบูรณ์ (2557) ว่าโทรทัศน์มีความสัมพันธ์สูงต่อการมีทัศนคติที่ก้าวร้าวต่อผู้อื่นหรือต่อต้านสังคม การดูโทรทัศน์มากเกินไปนำไปสู่การบริโภคเกินความจำเป็น อิทธิพลของโทรทัศน์มีผลต่อการบ่มเพาะค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศ เด็กที่ติดโทรทัศน์จะเป็นเด็กที่มีอารมณ์แปรปรวน ขี้โมโห เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมและทัศนคติ ความเชื่อแบบผิดๆ ซึ่งผลอาจเห็นได้ในทันที เช่น ชัดใจ กระต๊อบเท่า ร้องกรี๊ดๆ เหมือนดาราคนโปรด หรือผลกระทบนั้นค่อยๆ สะสม เมื่อเด็กรับข้อมูลนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก เช่น ใ้การต่อสู้หรือใช้วิธีรุนแรงเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ เห็นว่าการสูบบุหรี่หรือดื่มเหล้าทำให้ดูมีเสน่ห์ น่าสนใจ โดยไม่ได้คำนึงถึงผลเสียต่อสุขภาพ การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติที่ใครๆ ก็ทำกัน โดยไม่ต้องรับผิดชอบ ไม่ต้องคำนึงถึงผลเสียที่จะตามมาทั้งการติดโรค และตั้งครรภ์ เป็นต้น ผู้ปกครองจึงจำเป็นต้องมีความรู้และเข้าใจถึงผลกระทบของโทรทัศน์ที่จะมีต่อการเจริญเติบโตของพัฒนาการและพฤติกรรมของเด็ก รวมถึงรายการทั่วไปที่สามารถรับชมได้ทุกวัย จากผลการวิจัยของ กานต์ เขาวนน์นิตติชัย (2557) พบว่ารายการเหล่านี้ต่างมีเนื้อหาความรุนแรงซ่อนอยู่ผ่านทางมุกตลก เช่น รายการตลกชื่อดัง ที่ออกอากาศช่วงบ่าย วันอาทิตย์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเชิงสังเกตในด้านเนื้อหาตลอดระยะเวลา 3 เดือน พบว่า ในความตลกของรายการดังกล่าว มีการใช้ความรุนแรงเพื่อสร้างความบันเทิงให้แก่ผู้ชม อาทิ การใช้คำหยาบคาย การละเมิดสิทธิสตรี รวมถึงความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ โดยมีการพยายามสร้างเรื่องรุนแรงให้กลายเป็นเรื่องปกติ การรับรู้ความรุนแรงผ่านทางสื่อซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นเวลานานๆ จะทำให้เด็กชินไปกับความรุนแรง และขาดความเอื้ออาทรต่อบุคคลอื่นในชีวิตจริง และอาจแสดงออกถึงความก้าวร้าวเมื่อโตเป็นวัยรุ่นหรือ

ผู้ใหญ่ เพราะเด็กที่ใช้เวลาอยู่หน้าจอโทรทัศน์เป็นเวลานานๆ จะซึมซับสิ่งต่าง ๆ ที่เห็น รายการต่าง ๆ ในโทรทัศน์จะเป็นแม่แบบ สร้างค่านิยม ทักษะคติ หล่อหลอมเด็ก หากพ่อแม่ไม่มีเวลาคอยสอนหรือชี้แนะ

ผลการสำรวจผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยมีความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครด้านการแสดงออกเรื่องเพศเฉลี่ยสูงสุด สอดคล้องกับการควบคุมสื่อที่มีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น (2553) ในด้านพฤติกรรมทางเพศที่สื่อมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นนั้นค่อนข้างชัดเจนมาก เนื่องจากสื่อในปัจจุบันเป็นสิ่งที่เปิดกว้างการแทรกแซงเรื่องเพศในสื่ออยู่บ้างก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิดเพราะบางครั้งก็ถือว่าเป็นการให้ความรู้เรื่องเพศแก่เยาวชนมากขึ้น หากแต่บางครั้งก็มีการแทรกเนื้อหาเหล่านี้มากเกินไป หรืออาจมีสื่อลามกอนาจารซึ่งผิดกฎหมาย อาจส่งผลทำให้วัยรุ่นคิดว่าเป็นเรื่องปกติและนำไปสู่การเลียนแบบได้ ซึ่งค่านิยมทางเพศดังกล่าวขัดต่อวัฒนธรรมและสิ่งที่สังคมไทยยอมรับเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมา เช่น คดีทางเพศ ปัญหาทางการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น ในประเทศไทยพบว่ามีอัตราสูงขึ้นมาก โดยพบได้ร้อยละ 10-13 ของการตั้งครรภ์ทั้งหมด และส่งผลกระทบตามมาอีกมากมาย การทำแท้งจากตัวอย่างคดีศพเด็กทารก 2200 ศพ ที่สะท้อนขวัญคนทั้งประเทศ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น โรคเอดส์ ซึ่งเป็นโรคที่ไม่มีทางรักษาและเป็นสาเหตุการตายอันดับหนึ่งในชายและหญิงที่มีอายุ 25-44 ปี

ส่วนด้านพฤติกรรมผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยมีความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครเฉลี่ยต่ำสุด จากชมรมจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นแห่งประเทศไทย (2557) พบว่า ในเด็กที่มีแนวโน้มหรือนิสัยค่อนข้างก้าวร้าวหรือควบคุมตนเองไม่ดีอยู่แล้ว ก็จะเลียนแบบความก้าวร้าวในโทรทัศน์ได้ง่าย เมื่อเคยชินกับพฤติกรรมก้าวร้าว ก็จะนำความก้าวร้าวเข้ามาเป็นวิธีที่จะใช้แก้ปัญหาในชีวิต ถึงแม้ว่าพฤติกรรมไม่ก้าวร้าวเพิ่มขึ้นแต่เด็กอาจเกิดเจตคติแง่ลบกับสังคมได้ การชมภาพหรือเล่นเกมที่รุนแรงยังไปลดอารมณ์ในด้านดี เช่น ความสงสาร ความอ่อนโยนในตัวเด็ก ชินชาและขาด ความสนใจที่จะไปช่วยเหลือผู้ที่ลำบากกว่า อาจทำให้กลายเป็นคนที่อันตรายต่อตนเอง คนรอบข้าง และสังคม

2.1 ด้านพฤติกรรม พบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านพฤติกรรม ต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับน้อย เมื่อวิเคราะห์เป็นรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การแสดงที่ดูหมิ่นเหยียดหยามเกี่ยวกับ เพศ ภาษา สถานะชนชั้น หรือการแสดงออกที่เกิดทัศนคติทางลบกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับกรณีรายการ “ไทยแลนด์ ก๊อดทาเลนต์ ซีซั่น 3” ของบริษัทเวิร์คพอยท์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีช่อง 3 เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2556 มีรายงานว่าทางคณะกรรมการกิจการกระจาย-กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ หรือ “กสทช.” ได้มีหนังสือสั่งปรับทางช่อง 3 เป็นจำนวนเงิน 5 แสนบาทแล้วหลังตรวจสอบพบว่า เนื้อหารายการตามที่ถูกร้องเรียนมีพฤติกรรมและการกระทำของผู้เข้าแข่งขัน และภาพของผู้ที่เกี่ยวข้อง คือ พิธีกรบนเวที คณะกรรมการผู้ตัดสิน และผู้เข้าชมการบันทึกเทปรายการ ที่มีกิริยาในลักษณะที่เป็นการต่อต้าน ไม่ยอมรับ ตาหนีบเตียน หัวเราะเยาะ

ขบขันต่อพฤติกรรมหรือ การกระทำของผู้เข้าแข่งขันชาย อายุ 24 ปี เพื่อสร้างความนิยมหรือ ความต้องการให้ประชาชนติดตามชมรายการดังกล่าว โดยไม่พึงจะนึกถึงความรู้สึกของบุคคล ผู้ถูกกระทำและครอบครัว จึงถือเป็นเนื้อหารายการที่มีลักษณะเป็นการทำลาย หรือเหยียบย่ำศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ของบุคคล เข้าข่ายเป็นเนื้อหาที่มีผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของ ประชาชน ฝ่าฝืนมาตรา 37 ววรรคแรก แห่ง พ.ร.บ.การประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 โดย สภากฎหมาย กลางณรงค์ ในฐานะประธานคณะอนุกรรมการส่งเสริมการกำกับดูแลกันเอง กสทช. ระบุว่า ในกรณีนี้ได้เกิด ผลกระทบแล้ว 3 ระดับ คือ 1.ผลกระทบต่อผู้เข้าประกวดและครอบครัว 2. ผลกระทบต่อผู้ปกครองที่มีลูกหลานญาติเป็นผู้ที่มีความต้องการพิเศษ หรือเป็นกลุ่มคนที่มีความแตกต่างในสังคม ซึ่งพบว่าปัจจุบันมีอยู่กว่าสองล้านคนในประเทศไทยจึงเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่ สื่อจะต้องทำความเข้าใจและนำเสนอ อย่างสร้างสรรค์ และ 3. ยังมีผลกระทบความรู้สึกต่อคนดูที่เป็น ประชาชนทั่วไปที่มองว่าเรื่องนี้ค่อนข้างแรง กระทบความรู้สึกสูงต่อการสร้างทัศนคติเชิงลบในสังคม สอดคล้องกับกานต์ เชาวนนิตวิสัย (2557: 10) พบว่า สื่อไทยมักนำเสนอเรื่องตลก บนพื้นฐาน ความรุนแรง การละเมิดสิทธิผู้อื่น หรือเรียกว่า ตลกร้าย เช่น รายการชิงร้อยชิงล้านมีการแสดง ความรุนแรง ทั้งการใช้คำหยาบคาย การละเมิดสิทธิสตรีและการแสดงความรุนแรงอื่นๆ เพื่อให้ตลกและ เกิดความบันเทิง จริงอยู่ที่ผู้ชมต่างตลกแต่สำหรับเด็กยังไม่มีวุฒิภาวะในการแยกแยะเรื่องถูกเรื่องผิด ก็จะไปปฏิบัติตาม เพราะคิดว่าไม่ใช่เรื่องร้ายแรงและผู้ปกครองก็ตลกกับพฤติกรรมดังกล่าวที่ปรากฏ ในรายการโทรทัศน์ ไม่รวมถึงเด็กในปัจจุบันมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การเป็นเด็กที่มีความเป็นวัตถุนิยม ซึ่งสิ่งต่างๆเหล่านี้คือผลกระทบที่ได้รับจากเนื้อหาของสื่อ โดยบางพฤติกรรมที่สื่อฉีดเข้าไปในตัวเด็ก อาจเป็นผลในทันทีเช่น ความรุนแรง การละเมิดสิทธิผู้อื่น แต่ในบางกรณีจะเป็นลักษณะปลูกฝัง (Cultivation) ซึ่งอาจเป็นผลในระยะยาว เช่น ความต้องการ ความขาว ความเป็นวัตถุนิยม

ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การแสดงที่เลียดอันตราย เช่น การกระโดดจากที่สูง สอดคล้องกับอภิรมย์ กระแสร์ฉาย (2549) ได้สรุปความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ด้านการเล่นส่วนหนึ่งมีอิทธิพลมาจากการรับชมรายการโทรทัศน์ ไม่ว่าจะเป็น การเลียนแบบตัวละครที่ตัวเองชื่นชอบ หรือการแสดงกิริยาอาการของตัวละครนั้น ๆ โดยผู้ปกครอง เห็นด้วยว่าหลังจากที่เด็กดูรายการโทรทัศน์ บ่อยครั้งที่เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน เด็กจำกิริยาท่าทางของตัวละคร และนำมาพัฒนาการเล่นของตนเองให้ดีขึ้น เด็กสามารถจดจำทักษะ วิธีการเล่นต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้กับการเล่นของตนเองได้ เด็กชอบเล่นและแต่งกายเลียนแบบตัวละครที่ ชื่นชอบ เช่น อุลตราแมน ซูเปอร์แมน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยเด็กเป็นวัยที่กำลังพัฒนาทักษะ ทาง ด้านต่าง ๆ ทั้งทางด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา และด้านสังคม เด็กจึงสามารถจดจำทักษะวิธี การเล่นต่าง ๆ ได้ดี รวมถึงมีจินตนาการ โดยสามารถประยุกต์วิธีการต่าง ๆ ที่ได้รับรู้มามาใช้กับของเล่น

ของตัวเองด้วย แต่บ่อยครั้งที่เด็กมักเล่นรุนแรงโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพฤติกรรมการเล่นแบบ ซึ่งอาจจะสร้างนิสัยที่รุนแรงและก้าวร้าวของเด็กได้

2.2 ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ ต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ รศ.พญ.จันทิมา พุกษานานนท์ (2557) พบว่ารายการต่างๆ มีการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศมากขึ้น รวมทั้งการใช้บุหรี่ เหล้า ยาและสารเสพติด ในลักษณะเชิญชวนโดยไม่ได้แสดงถึงผลเสียของสิ่งเหล่านี้ เด็กๆ ได้เห็นพฤติกรรมทางเพศของผู้ใหญ่ผ่านสื่อโทรทัศน์ ซึ่งแสดงออกถึงความสนุกสนาน ตื่นเต้น และถือเป็นเรื่องปกติโดยไม่ได้สอดแทรกถึงผลเสียที่จะตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัย การติดโรค ตั้งท้อง ความรับผิดชอบหรือหลักศีลธรรม ที่ถูกต้อง ถูกยั่วยุทางเพศจนขาดการยับยั้งชั่งใจกับเพศตรงข้าม เด็กวัยรุ่นดูแล้วอาจเข้าใจผิด อยากลอง อยากรู้ หรืออยากทำตามเพื่อให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้ใหญ่ มีข้อมูลที่แสดงว่าวัยรุ่นที่ดูรายการที่มีการแสดงบทบาททางเพศบ่อยๆ มักจะมีเพศสัมพันธ์ที่อายุน้อยกว่าวัยรุ่นที่ไม่ได้ดู สอดคล้องกับ อมรวิรัช นาคทรพร (2547: 120) รูปแบบพฤติกรรมหรือการกระทำในสื่อโทรทัศน์ที่ส่งผลกระทบต่อ การแสดงออกพฤติกรรมทางเพศของเด็กมาก ได้แก่ การแต่งกายวาบหวิด ค่านิยมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น การแสดงออกทางเพศในที่สาธารณะ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและการแสดงออกถึงท่าทาง พฤติกรรมทางเพศ เช่น การกอดจูบ ลูบคลำ ซึ่งเด็กที่มีพฤติกรรมเหล่านี้ยอมรับว่าเลียนแบบจากหนังสือ การดูหนังทำให้เกิดอารมณ์แล้วอยากทำตาม

ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การแสดงออกที่ยั่วยุทางเพศ ดร.จุฬารัตน์ มาเสถียรวงศ์ (2557) ได้กล่าวถึง การรับสื่อที่ยั่วยุทางเพศบ่อยๆ ยังจะส่งผลให้วัยรุ่นพัฒนา ความเชื่อและบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมผิดๆ เกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศ เช่น เชื่อว่าเรื่องเซ็กส์เป็นเรื่องที่ทุกคนในสังคมหมกมุ่น หรือเชื่อเกินความเป็นจริงเกี่ยวกับอัตราความถี่ของการมีเซ็กส์ของคนในสังคม ตลอดจนความเชื่อว่าเซ็กส์ไม่มีความสัมพันธ์ต่อสถานภาพการแต่งงาน นอกจากนี้ได้กล่าวถึง เรื่องเพศประเด็น "เปลือยโป๊ โชว์เซ็กส์" ว่าเป็นเนื้อหาที่เด็กต้องเสี่ยงเจออยู่บ่อยครั้ง งานวิจัยจำนวนมาก ได้ชี้ให้เห็นว่า อิทธิพลของทีวีมีผลต่อการบ่มเพาะค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศ ข้อมูลจากการศึกษาใน สหรัฐชี้ว่า วัยรุ่นที่มีความถี่ในการรับสื่อเรื่องเพศสูงในระดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 90 มีโอกาสมีเพศสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มที่มีความถี่ในการรับสื่อเรื่องเพศต่ำในระดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 ถึงสองเท่าตัว ขณะที่ในปี 1997 งานของ Kaiser Family Foundation ได้วิเคราะห์เนื้อหารายการพบว่า ในขณะที่ 2 ใน 3 ของภาพยนตร์ และรายการบันเทิงเหล่านี้ จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ แต่มีเพียงร้อยละ 10 ของเนื้อหาเท่านั้น ที่มีนัยเกี่ยวกับการมีเซ็กส์ที่ปลอดภัย หรือผลร้ายของการมีเซ็กส์แบบไม่รับผิดชอบ

ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การแสดงออกทางเพศที่ก่อให้เกิดความรู้สึก กิริยา ท่าทาง ที่ไม่เหมาะสม เช่น จูบ กอด จากการวิจัยของ อูซา บีกินส์ (2557) พบว่า การแสดงออก

ด้านพฤติกรรมทางเพศที่ผู้ปกครองกังวลว่าจะส่งผลกระทบต่อบุตรหลานมากที่สุด คือ ภาพยนตร์ต่างประเทศ รองลงมาคือละครทีวีช่วงก่อนและหลังข่าว การดูญี่ปุ่น/ฝรั่ง มิวสิควีดีโอเพลง และการแต่งกายของพิธีกร ตามลำดับ นอกจากนี้ผลการสำรวจยังได้ระบุอีกว่า พฤติกรรมทางเพศจากสื่อโทรทัศน์ที่มีผลต่อการแสดงออกด้านพฤติกรรมทางเพศมากที่สุด ได้แก่ การแต่งกายวาบหวีว ค่านิยมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น การแสดงออกทางเพศในที่สาธารณะ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และการแสดงออกถึงท่าทางพฤติกรรมทางเพศ เช่น ฉากกอดจูบ ลูบคลำ เป็นต้น โดยผู้ปกครองเด็กส่วนใหญ่ร้อยละ 95.5 ระบุว่า สื่อต่างๆ มีส่วนกระตุ้นให้เกิดการเลียนแบบความรุนแรงของเด็ก มีเพียงร้อยละ 4.5 ที่ระบุว่าไม่มีส่วน

2.3 ด้านการใช้ภาษา ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ด้านการใช้ภาษา ต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับมาก เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ภาษาที่ใช้ขาดจรรยาบรรณของผู้ผลิตรายการ และเกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ผิดๆ ของเยาวชนจากการรับชมรายการโทรทัศน์ ผลของนิดาโพล ได้มีการสำรวจความคิดเห็นประชาชน เรื่อง “จรรยาบรรณกับการเรียกเรตติ้งรายการ” พบว่า ประชาชนเห็นว่าจรรยาบรรณของผู้ทำหน้าที่สื่อมวลชนสำคัญที่สุด ผู้ที่ทำหน้าที่สื่อมวลชนควรนำเสนอข้อมูลที่แท้จริง รองลงมาคือไม่บิดเบือนข้อมูลเพื่อเป็นจุดขาย ไม่ควรนำเสนอสื่อที่แสดงออกในทางลามกอนาจาร ในช่วงเวลาที่มีเด็กและเยาวชนกำลังรอรับชมอยู่ ได้สอดคล้องกับการรับเรื่องร้องเรียนผู้บริโภคของอนุกรรมการด้านคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2555 ระบุว่าเรื่องร้องเรียนที่เข้ามายัง กสทช. ด้านคุ้มครองผู้บริโภคที่มีมากอันดับต้นๆ คือ เนื้อหาของรายการไม่เหมาะสม ผู้ประกาศข่าวอ่านภาษาไทยไม่ชัด และละครหลังข่าวรุนแรง

ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับรายการโทรทัศน์ตามอายุที่นักแสดงควรได้รับ จากการวิจัยของยุวดี เทียมประเสริฐ (2536 : 14) พบว่า เด็กได้ประสบการณ์ และจินตนาการสร้างสรรค์เป็นไปในลักษณะบริโภคนิยม ซึ่งเคลือบแฝงการค้า โฉมหน้า หรือสร้างภาพลักษณ์ที่ไม่เหมาะสมกับวัย เช่น สนับสนุนให้เด็กแต่งกายเลียนแบบผู้ใหญ่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพัฒนาการที่ควรเป็น สอดคล้องกับอภิรมย์ กระแสร์ฉาย (2549: 82-83) ผู้ปกครองเห็นว่าในบางครั้งเด็กก็จะเลียนแบบคำพูด หรือกิริยา ที่ไม่เหมาะสมจากการรับชมรายการโทรทัศน์ เช่น เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าวจากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันที เมื่อแสดงไม่ถูกใจ เด็กมักพูดโอ้อวดความเก่งของตนเอง เด็กนำคำพูดที่ตัวละครพูดไม่ชัด มาใช้พูดล้อเลียนบ่อย ๆ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากภาวะที่ยังน้อย ยังไม่สามารถที่จะแยกแยะได้ว่า สิ่งใดที่ควรทำ หรือไม่ควรทำ ผู้ปกครองจึงควรดูแล และให้คำแนะนำกับเด็กอย่างใกล้ชิด เพราะหากเด็กไม่ได้รับคำชี้แนะที่ถูกต้องแล้ว พฤติกรรมเหล่านี้ก็จะส่งผลถึงพฤติกรรมในอนาคตของเด็กได้

3. ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ มีระดับความคิดเห็นในเชิงปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร จำแนกตามอายุของผู้ปกครอง ไม่แตกต่างกันมีนัยสำคัญ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-25 ปี จากการศึกษาของณัฐยา อิทธิพิบูลสวัสดิ์ (2550: 92) จากผลการทดสอบค่าเฉลี่ยการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมของผู้บริโภคที่มีอายุต่างกัน พบว่า ผู้ที่มีกลุ่มอายุต่ำกว่ามีการรับรู้ต่อการจัดระดับความเหมาะสมมากกว่า ซึ่งอาจไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดระดับความเหมาะสมที่ต้องการให้ผู้ใหญ่/ผู้ปกครอง ทำการชี้แนะ/แนะนำในรายการโทรทัศน์ที่ไม่เหมาะสมแก่เด็กและเยาวชน ดังนั้นกองคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ กรมประชาสัมพันธ์ ควรทำการประชาสัมพันธ์ให้เข้าถึงกลุ่มผู้บริโภคที่เป็นผู้ใหญ่/ผู้ปกครอง หรือกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 25 ปีขึ้นไป เพื่อให้ทำการชี้แนะ/แนะนำความถูกต้องในเนื้อหาของรายการโทรทัศน์แก่เด็กและเยาวชนต่อไปและจากผลการวิเคราะห์การรับรู้ของผู้บริโภค พบว่า การรับรู้ที่มีต่อการแสดงสัญลักษณ์ก่อนเข้ารายการ การประกาศความหมายของสัญลักษณ์ระหว่างแสดงสัญลักษณ์ก่อนเข้ารายการ การแสดงสัญลักษณ์ระหว่างรายการที่มุมซ้ายด้านล่างของจอภาพ การแสดงสัญลักษณ์ในรายการที่ออกอากาศทางช่อง Free TV เท่านั้น และการแสดงสัญลักษณ์เป็นการแนะนำถึงความเหมาะสมของรายการกับช่วงอายุของกลุ่มผู้ชม จากผลการวิเคราะห์ผู้บริโภคมักมีการรับรู้ถึงข้อมูลดังกล่าวมาทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ซึ่งหัวข้อเหล่านั้นเป็นข้อมูลหลักที่สำคัญของการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์กับกลุ่มผู้ชม โดยเฉพาะการรับรู้ที่ว่า การแสดงสัญลักษณ์เป็นการแนะนำถึงความเหมาะสมของรายการกับช่วงอายุของกลุ่มผู้ชม ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักที่สำคัญที่สุดของการจัดระดับความเหมาะสม ผู้บริโภคมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ในหัวข้อนี้มากที่สุด แสดงว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่มีการรับรู้ถึงวัตถุประสงค์ของการจัดระดับความเหมาะสมนี้ นั่นหมายความว่าฝ่ายการตลาดของบริษัทต่างๆควรหันมาสนใจและใส่ใจต่อช่วงเวลา หรือรายการโทรทัศน์ที่มีกลุ่มผู้ชมที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของผลิตภัณฑ์ เพื่อเลือกใช้เวลา หรือรายการโทรทัศน์นั้นๆ ในการโฆษณาผลิตภัณฑ์

แต่มีด้านการแสดงออกเรื่องเพศที่มีระดับความคิดเห็นในเชิงปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครแตกต่างกัน ได้แก่ 1) อายุ 31-35 ปี มีระดับความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ มากกว่าอายุ 20-25 ปี 2) อายุ 36 ปีขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร ด้านการแสดงออกเรื่องเพศมากกว่าอายุ 20-25 ปี สอดคล้องกับ ปรมะ สตะเวทิน (2533: 112) พบว่า ลักษณะประชากรศาสตร์ต่างกันจะมีลักษณะทางจิตวิทยาต่างกัน โดยวิเคราะห์จากปัจจัยด้านอายุ เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องของความคิดและพฤติกรรม โดยทั่วไปคนที่อายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยม ยึดถืออุดมการณ์และมองโลกในแง่ดีมากกว่าคนที่อายุมาก ในขณะที่คนที่อายุมากมักจะมีความคิดที่อนุรักษ์นิยม ยึดถือการปฏิบัติระมัดระวัง มองโลกในแง่ร้ายกว่าคนที่อายุน้อย สาเหตุที่มีความแตกต่างกันเนื่องจากคนที่ต่างรุ่น

ต่างวัยมีประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกัน นอกจากความแตกต่างทางด้านความคิดแล้ว อายุยังเป็นสิ่งกำหนดความแตกต่างในเรื่องความยากง่ายในการชักจูง การวิจัยทางจิตวิทยาพบว่า เมื่อคนมีอายุมากขึ้นโอกาสที่จะเปลี่ยนใจ หรือถูกชักจูงใจจะน้อยลง จึงทำให้มีทัศนคติความรู้สึคนึกคิดและพฤติกรรมแตกต่างกัน ลักษณะการใช้สื่อมวลชนก็ต่างกัน คนที่มีอายุมากมักจะใช้สื่อเพื่อแสวงหาข่าวสารหนัก ๆ มากกว่าความบันเทิง

4. ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ มีระดับความคิดเห็นในเชิงปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละคร จำแนกตามจำนวนบุตรของผู้ปกครอง ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับปิยพร เศรษฐศิริไพบูรณ์ (2557) พบว่าหลายครอบครัวยังปล่อยให้เด็กอยู่กับโทรทัศน์ด้วยเหตุผลต่างๆ นานา บ้างว่าเด็กได้ความรู้ ได้ความบันเทิงจากโทรทัศน์ บ้างก็เพื่อพ่อแม่จะได้มีเวลาพักผ่อน หรือใช้เวลาจัดการงานในบ้านหลังจากเหน็ดเหนื่อยจากงานนอกบ้าน นอกจากให้ความบันเทิงแล้ว โทรทัศน์จึงกลายเป็นเครื่องมือช่วยเลี้ยงลูกไปในตัว ด้วยการเรียนรู้และการส่งเสริมพัฒนาการตามวัยที่ควรเกิดขึ้นกับเด็กจึงถูกละเลย โดยเฉพาะในเด็กเล็กช่วงวัย 0-6 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่สมองกำลังเจริญเติบโตและพัฒนามากที่สุด เด็กจะฉลาดทั้งด้านสติปัญญาและจิตใจหรือไม่ อยู่ที่ได้รับการส่งเสริมและกระตุ้นให้สมองสร้างสายใยประสาทและจุดเชื่อมต่อเซลล์ประสาทมากเพียงใด รวมทั้งเกิดการเรียนรู้ในช่วงวัยนี้มากเพียงใด กระบวนการพัฒนาต่างๆ ในตัวเด็กเกิดขึ้นได้จากการเล่นสารพัดรูปแบบ ทั้งก่อกองทราย กิฬา บทบาทสมมติ งานประดิษฐ์ วาดรูป ดนตรี ฯลฯ ซึ่งจะช่วยให้เด็กฝึกการคิด จินตนาการ แก้ปัญหา ร่างกายได้เคลื่อนไหว และเรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่น เป็นต้นเช่นนี้แล้ว เด็กๆ จึงถูกปล้นเวลาอันมีค่าต่อการเติบโตของพวกเขาไป เด็กๆ ไม่รู้หรือผู้ใหญ่ก็ไม่รู้ด้วย หรือผู้ใหญ่รู้แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้ แล้วจะมากล่าวโทษเด็กฝ่ายเดียวได้อย่างไรว่า กินขนม ซื้อของที่ไม่มีประโยชน์ เรียนหนังสือไม่ได้เรื่อง ในเมื่อผู้ใหญ่เปิดโอกาสให้เขามีชีวิตอยู่กับเรื่องราวโลดโผนในโทรทัศน์ แต่ปิดโอกาสให้เขาได้โลดแล่นเรียนรู้จากโลกของเด็ก

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมตัวละครในเรื่องความรุนแรงด้านพฤติกรรม ด้านการแสดงออกเรื่องเพศและด้านการใช้ภาษาว่ามีความเข้มข้นอย่างมาก ฉะนั้นผู้ปกครองจึงควรกำหนดรายการโทรทัศน์ให้กับเด็ก แม้ว่าในปัจจุบันจะมีการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์กับกลุ่มผู้ชมแล้วก็ตาม แต่ผู้ปกครองควรเลือกรายการที่เหมาะสมให้กับเด็กอีกชั้นหนึ่ง รวมถึงรายการที่ผลิตสำหรับเด็กยังพบว่ามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมแฝงอยู่เช่นกัน

2. ผู้ปกครองควรดูรายการร่วมกับเด็ก สังเกตการรับรู้ของเด็กต่อรายการที่ดู เพื่อจะได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยสอนผ่านการแสดงออกของตัวละคร พฤติกรรม อารมณ์ การใช้คำพูด ค่านิยมของสังคม ช่วยเด็กวิเคราะห์แยกแยะเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโทรทัศน์กับเหตุการณ์ที่

เกิดขึ้นในชีวิตจริงว่าแตกต่างกันอย่างไร ควรนำมาใช้เป็นแบบอย่างในชีวิตจริงหรือควรประยุกต์มาใช้
อย่างไร ช่วย让孩子คิดถึงวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในรายการโดยไม่ต้องใช้ความรุนแรง โดยเน้นว่า
ความรุนแรงไม่ใช่ทางออกของการแก้ปัญหาที่สังคมยอมรับ

3. กำหนดเวลาดูโทรทัศน์ให้ชัดเจน เลือกกำหนดเป็นรายการหรือกำหนดเวลา เด็กไม่ควรดู
โทรทัศน์มากกว่าวันละ 1-2 ชม.

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของเด็กปฐมวัยที่ได้รับชมรายการโทรทัศน์
2. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครู เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ต่อ
พัฒนาการในด้านต่างๆของเด็กปฐมวัย
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่รับชมรายการโทรทัศน์แบบไม่จำกัดรายการรับชม
และกลุ่มเด็กที่ได้รับการจำกัดรายการรับชมว่ามีพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ ปั่นทวนันท์. (2553). การกระจุกตัวและการจัดสรรเวลาของรายการทีวีของธุรกิจฟรีทีวีในประเทศไทย. สารนิพนธ์ ศ.ม.(เศรษฐศาสตร์การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- การควบคุมสื่อที่มีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น. (2553). สืบค้นเมื่อ 8 กันยายน 2557, จาก <http://web.wattana.ac.th/mainessay/2553/180154-1.pdf>
- การณัฐกร วงศ์. (2552). การเปรียบเทียบทัศนคติ ความพึงพอใจ และแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ชมรายการโทรทัศน์ทางสถานีโทรทัศน์ NBT และ THAI PBS ในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กานต์ เซาว์นินิตชัย. (2557). ผลกระทบจากการบริโภคสื่อที่มีต่อเด็ก *The Impact of Media on Children*. การประชุมวิชาการปัญญาภิวัฒน์ ครั้งที่ 4. สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2540). สถานภาพแห่งองค์ความรู้ เรื่องบทบาทสื่อมวลชนกับการพัฒนาเด็ก เยาวชนและครอบครัว. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- กฤษฎา รุ่งเรือง. (2548). การวิเคราะห์คุณธรรมที่ปรากฏในภาพยนตร์การ์ตูนโทรทัศน์เรื่อง "ปลาบู่ทอง". สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2545). อิทธิพลโทรทัศน์กับการนำสังคมในคนเฝ้าสื่อ: วิพากษ์เพรียกเรียกสื่อไทยให้ปฏิรูป. กรุงเทพฯ: ชัคเชส มีเดีย.
- จันทิศา พุกษานานนท์. (2557). ผลกระทบของโทรทัศน์ต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการในเด็ก. สืบค้นเมื่อ 1 กันยายน 2557, จาก <http://www.clinicdek.com>
- จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ; และคณะ. (2541). รายงานการทบทวนองค์ความรู้เรื่องเด็ก เยาวชน และครอบครัวในประเทศไทยและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและการวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- จิรพรรณ นิสสกา. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ปกครองและพฤติกรรมการดูโทรทัศน์กับพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยในเขตการศึกษา 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จุฬารัตน์ มาเสถียรวงศ์. (2557). โทษภัยของการดูทีวีมากเกินไป. สืบค้นเมื่อ 1 กันยายน 2557, จาก http://www.edba.in.th/EDBA_Vichakarn/doc/Thot_Phai_DooTv.html

- ชนานุช วิชิตะกุล. (2546). *ความคิดเห็นของลูกค้าที่มีต่อการให้บริการของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาชะอำ จังหวัดเพชรบุรี*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูเกียรติ ดีบุรี. (2552). *การเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการชมละครไทยและละครเกาหลีของผู้ชมในกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ บธ.ม.(การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชมรมจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นแห่งประเทศไทย. (2557). *รู้ใช้ "สื่อ" เป็น สร้างประโยชน์แก่เด็ก*. สืบค้นเมื่อ 5 กันยายน 2557, จาก <http://www.thaihealth.or.th>
- ณัฐยา อิทธิพลสวัสดิ์. (2550). *การรับรู้ของผู้บริโภคที่มีต่อการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์กับกลุ่มผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเนตร ชาสุวรรณ; และคณะ. (2555). *รายงานการสำรวจความคิดเห็นการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตพื้นที่จังหวัดขอนแก่น ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555*. ฝ่ายตรวจติดตามและประเมินผลงาน/โครงการ กองแผนและงบประมาณ. องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น.
- ธงชัย ตีรพิพัฒน์. (2547). *ความคิดเห็นของผู้รับเหมาขนาดเล็ก และขนาดกลางที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อเหล็กเส้นเสริมคอนกรีต ในเขตกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธิดารัตน์ ปลื้มจิตต์. (2551). *การศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรต่อการบริการซ่อมบำรุงและดูแลรักษาคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการในตึกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลศิริราช*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นราพร สังข์ชัย. (2539). *ความพึงพอใจของเด็กที่มีต่อรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (การสื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นันทวัน สุชาติ. (2530). *อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์กับแบบแผนการสื่อสารในครอบครัว*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (วาทวิทยาและการสื่อสารการแสดง). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นารากร ตียายน. (2536). *การวิเคราะห์เนื้อหารายการสำหรับเด็ก*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงเยาว์ เกียรติวิชัยงาม. (2550). *พฤติกรรมชมรายการโทรทัศน์ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเรื่อง
หลักเกณฑ์การจัดทำผังรายการสำหรับการให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์ พ.ศ. 2556.
(2556, 27 กุมภาพันธ์). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 130 ตอนพิเศษ 27 ง หน้า 22.
- _____. (2556). เรื่องหลักเกณฑ์การจัดทำผังรายการสำหรับการให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์
เรื่อง แนวทางการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ตามประกาศคณะกรรมการ
กิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ พ.ศ. 2556. (2556, 29
ตุลาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 130 ตอนพิเศษ 147 ง หน้า 4-8.
- ปรมะ สตะเวทิน. (2533). หลักนิเทศศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- ปัทมิตา ทองสิมา. (2536). การใช้โทรทัศน์ของเด็กภายในครอบครัว. วิทยานิพนธ์ นศ.ม.
(การสื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยพร เศรษฐศิริไพบูรณ์. (2557). ปิดโทรทัศน์ เปิดโอกาสให้ชีวิต!(Turn off TV – Turn on Life). สืบค้น
เมื่อ 1 กันยายน 2557, จาก http://www.taiwisdom.org/artclnchdev/tv_vs_kds/chldrsng03
- ผู้จัดการออนไลน์. (2557). เขี้ยบบ้าความเป็นมนุษย์ สั่งปรับช่อง 3 ห้าแสน กรณี"สิทธิัดทะ เอ็ม
เมอร์ล". สืบค้นเมื่อ 1 กันยายน 2557, จาก
<http://www.manager.co.th/Entertainment/ViewNews.aspx?NewsID=9570000047270>
- พระครูใบฎีกาสุนันท์ สุวิชาโน(สอนเล็ก). (2553). ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการศึกษาตาม
แนววิถีพุทธ:กรณีศึกษาโรงเรียนวัดชมนิมิต อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ.
ปริญญาโท พธ.ม. (การจัดการเชิงพุทธ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการ
โทรคมนาคม พ.ศ. 2543.
- มนัสวีร์ จันทะเลิศ. รายงานการศึกษาเรื่องสื่อมวลชนเพื่อการศึกษาและการเรียนรู้: อิทธิพลและ
ผลกระทบของสื่อมวลชนต่อเด็กและเยาวชน.
- มัทยวีร์ หนังสือ. (2549). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้โทรทัศน์และความฉลาดทางอารมณ์
ของเด็กอายุ 3-11 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รักดารา. (2556). “เสียตา” ขอโทษสังคม-ปล่อยไทยแลนด์ก็อตทาเลนต์ แพร่เทป “เอ็มเมอร์ล”. สืบค้น
เมื่อ 1 กันยายน 2557, จาก <http://www.rakdara.net/overview.php?c=2&id=35520>
- รัชนิดา ชำนาญมนต์. (2539). ประสิทธิผลของรายการ “ทุ่งแสงตะวัน” ในด้านความรู้และทัศนคติต่อ
การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็ก. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ลัดดา เหมาะสุวรรณ; และคณะ. (2547). *เด็กไทยวันนี้เป็นอยู่อย่างไร*. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. กรุงเทพฯ.

วัฒนา พุทธางกูรานนท์. (2531). *สื่อสารมวลชนกับสังคม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วไลรัตน์ พูนวสิน. (2534). *การศึกษาความต้องการรายการโทรทัศน์ของเด็กชนบทในจังหวัดสุรินทร์*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ศศิธร อภิลิทธินันต์. (2541). *การขัดเกลาทางสังคมผ่านรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กประเภทรายการ ปกป้องบ้านเทিং*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (การสื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ศรัทธา ชัญญอนันต์. (2546). *ความฉลาดทางอารมณ์ของพ่อแม่ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู กับความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กก่อนวัยเรียนในกรุงเทพมหานคร*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศุภร เสรีรัตน์. (2544). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เอ.อาร์.บิซิเนส เพรส.

สุตินทร์ ปิแนบวง. (2534). *การศึกษาการรับรู้ข่าวสารของประชาชนเขตชนบทและเขตเมืองในอำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ศึกษาศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน) ปัตตานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ถ่ายเอกสาร.

สุโขทัยธรรมมาธิราช. (2542). *เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดู หน่วยที่ 8-15 สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

สุนน อมรวิวัฒน์; และคนอื่นๆ. (2534). *การอบรมเลี้ยงดูตามวิถีชีวิตไทย*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมฤทัย กล่อมน้อย. (2547). *พฤติกรรมการเปิดรับชมและการเลียนแบบสื่อละครโทรทัศน์หลังข่าวภาคค่ำ ช่อง 7 สี ของกลุ่มวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. โครงการเฉพาะบุคคล ว.ม. (การบริหารสื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ. (2556). *แนวทางการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ตามประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเรื่อง หลักเกณฑ์การจัดทำผังรายการสำหรับการให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์ พ.ศ. 2556*. กรุงเทพฯ:

สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ. (2557). *รายงานการพัฒนาเด็กและเยาวชนประจำปี 2555*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

- อภิรมย์ กระแสร์ฉาย. (2549). *ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการ โทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร*. ปริญญาโท วท.ม. (การจัดการนันทนาการ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรรณพ ปิณฑน์โอภาส. (2530). *การสื่อสารเพื่อเด็กและเยาวชนไทย : การสื่อสารในครอบครัว*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุบลรัตน์ ศิริยุคศักดิ์; และคณะ. (2543). *การเสนอภาพของเด็กในข่าวหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์*. กรุงเทพฯ: นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2545). *การสื่อสารมวลชนเบื้องต้น: สื่อมวลชน วัฒนธรรมและสังคม*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โครงการสื่อสันติภาพ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุษา บิ๊กกินส์. *ย้อนหลัง 10 ปี วิจัยสื่อกับเด็ก*. กรุงเทพฯ: นิเทศศาสตร์และนวัตกรรมการจัดการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า). สืบค้นเมื่อ 5 กันยายน 2557, จาก www.isranews.org/aboutus/download/169/23493/18.html
- DeFleur, Melvin L., Dennis; & Everette E.. (2002). *Understanding mass communication: a liberal arts perspective. 7th edition*. New York: Houghton Mifflin Company.
- Fied M.P. man. (1971). *Psychology in the Industrial Environment*. London: Butterworth and Co., Ltd.,.
- Huston, A. C.; et al. (1992). *Big world small screen: the role of television in America society*. Nebraska: University of Nebraska Press.
- Joseph T. Klapper. (1960). *The Effect of Mass Communication*. The Free Press.
- Mary L. Good. (2006). *Integrating the Individual and the Organization*. New York: Wiley.
- Nunally Jum C. (1950). *Test and Measurements Assessment and Prediction*. New York: McGraw Hill Book.
- Palmgreen P.:& J.D. Rayburn. (1979). *Uses and gratification and exposure to public television: a discrepancy approach*. Communication research 6.
- Schramm, Lyle;& Parker. (1961). *Television in the Lives of Our Children*. Stanford California: Stanford University Press.
- Wenner Lawrence A. (1986). *Model specification and theoretical development in satisfactions sought and obtained research: a comparison of discrepancy and transactional approach*. Communication Monographs.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนของสังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขต 1

.....

คำชี้แจง

1. ผู้ตอบแบบสำรวจคือผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยอายุ 3 – 6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขต 1
2. แบบสำรวจฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ในโรงเรียนของสังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขต 1
3. แบบสำรวจฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้
ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ปกครอง
ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกออกเป็น 3 ด้าน
ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open End) ความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์
4. ผู้วิจัยขอเรียนว่าข้อมูลที่ได้จะไม่มีผลกระทบต่อท่านแต่อย่างใด โดยผู้วิจัยจะนำไปข้อมูลวิเคราะห์ในภาพรวมตามระเบียบวิธีวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย จึงใคร่ขอความกรุณาท่านตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลและข้อมูลพื้นฐานของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย
คำชี้แจงโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน □ หน้าหัวข้อที่ตรงกับสถานภาพของท่าน

สถานภาพของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย

1. อายุ

- ☐ 1. 20-25 ปี
- ☐ 2. 26-30 ปี
- ☐ 3. 31-35 ปี
- ☐ 4. 36 ปีขึ้นไป

2. จำนวนบุตร

- ☐ 1. 1 คน
- ☐ 2. 2 คน
- ☐ 3. 3 คนขึ้นไป

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ จำแนกออกเป็น 3 ด้าน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาตามความคิดเห็นของท่านที่มีต่อพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์ ตามประเด็นที่กำหนดต่อไปนี้ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับการดำเนินงานเพียงช่องเดียวที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

5 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อปริมาณความเข้มข้นของพฤติกรรมตัวละครอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

พฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์	ความคิดเห็นของผู้ปกครอง				
	5	4	3	2	1
ด้านพฤติกรรม					
1. การแสดงที่สะเทือนใจ สะเทือนขวัญ		✓			

การแปลความหมาย

จากตัวอย่างแสดงว่าผู้ตอบมีความคิดเห็นว่า พฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์มีปริมาณการแสดงที่สะเทือนใจ สะเทือนขวัญ ที่เข้มข้นมาก

พฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์	ความคิดเห็นของผู้ปกครอง				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านพฤติกรรม					
1. การแสดงที่สะเทือนใจ สะเทือนขวัญ					
2. การแสดงที่ใช้ความรุนแรง					
3. การใช้คำพูดหยาบคาย					
4. ความรุนแรงแฝงอยู่ทั้งการแสดงออกทางวาจาและการกระทำทางร่างกาย					
5. การแสดงที่เสี่ยงอันตราย เช่น การกระโดดจากที่สูง					
6. การแสดงที่ใช้ความรุนแรงต่อสิ่งมีชีวิต เช่น สัตว์เลี้ยง เด็ก ฯลฯ					
7. การแสดงที่ใช้อาวุธในการต่อสู้กัน					
8. การแสดงที่กระทำผิดกฎหมาย การใช้สารเสพติดของมึนเมา					
9. การแสดงที่ใช้การคำประเวณี ชักจูงไปยังสถานที่ที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก เช่น ผับ บาร์ ฯลฯ					
10. การแสดงที่ดูหมิ่นเหยียดหยามเกี่ยวกับ เพศ ภาษา สถานะชนชั้น หรือการแสดงออกที่เกิดทัศนคติทางลบกับผู้อื่น					

พฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์	ความคิดเห็นของผู้ปกครอง				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านการแสดงออกเรื่องเพศ					
1. การแต่งกายที่ไม่เหมาะสมตามกาลเทศะ เช่น ใส่ขาสั้นเข้าวัดทำบุญ					
2. การแสดงออกทางเพศที่ก่อให้เกิดความรู้สึก กิริยา ท่าทาง ที่ไม่เหมาะสม เช่น จูบ กอด					
3. การแสดงท่าเต้นยั่วยวน					
4. การแสดงที่เข้าถึงเนื้อถึงตัว					
5. การแสดงที่เป็นคู่รักกันในขณะที่แต่งตัวในชุดนักเรียน นักศึกษา					
6. การแสดงออกที่ยั่วเย้าทางเพศ					
7. การแสดงออกถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร					
8. การแต่งตัววาบหวาม					
9. การแสดงที่ไม่ถูกกาลเทศะและประเพณี					
10. การแสดงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ					

พฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์	ความคิดเห็นของผู้ปกครอง				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านการใช้ภาษา					
1. ภาษาที่ล่อแหลม หมิ่นเหม่ สื่อความหมายในทางลบ ภาษาที่ไม่สุภาพ					
2. ภาษาที่ก้าวร้าว ดุหมั่น ลดทอนศักดิ์ศรีของผู้ฟัง					
3. ภาษาที่รุนแรงและเลียดัง					
4. ภาษาที่ใช้ในการแสดงมีการปรุงแต่งคำพูดเพื่อเพิ่มอรรถรส เช่น คำพูดที่ด่าทอกัน					
5. ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เข้าใจยากทำให้ยากที่จะจดจำและเข้าใจ					
6. ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับรายการโทรทัศน์ตามอายุที่นักแสดงควรได้รับ					
7. ภาษาที่ใช้ขาดจริยธรรมของผู้ผลิตรายการ และเกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ผิดๆ ของเยาวชนจากการรับชมรายการโทรทัศน์					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวละครในรายการโทรทัศน์

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
บัญชีรายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

บัญชีรายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญทำหน้าที่ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผศ.อัศววิทย์ โพชะเรือง	อาจารย์ประจำสาขาวิชาเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
อาจารย์อรพรรณ รัตนวงศ์	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
อาจารย์สืบศักดิ์ น้อยดัด	อาจารย์ประจำโรงเรียนอนุบาลลพบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางสาวหทัยชนก สถิตวิบุรณ
วันเดือนปีเกิด	14 กันยายน 2523
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลสระบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	98/2 หมู่ 5 ต.ภาชี อ.ภาชี จ.พระนครศรีอยุธยา 13140
โทรศัพท์ติดต่อ	087-991-3821

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2541	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์
พ.ศ.2545	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) นิเทศศาสตร์ จากสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา
พ.ศ.2558	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) การศึกษาปฐมวัย จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ